

ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและปัญหาในการพัฒนาทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย

**Thai University Students' English Oral Proficiency and Problems to Developing
English Speaking Skill**

ณัฐณรี ฤทธิรัตน์

Natnaree Ritthirat

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
Master of Arts in Teaching English as an International Language
Prince of Songkla University**

2557

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้มาจากการศึกษาวิจัยของนักศึกษาเอง และได้แสดงความขอบคุณบุคคลที่มีส่วนช่วยเหลือแล้ว

ลงชื่อ.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.ธัญภา ชีระมณี)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ลงชื่อ.....

(นางสาวณัฐนรี ฤทธิรัตน์)

นักศึกษา

(4)

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งในการอนุมัติปริญญาในระดับใดมาก่อน และ
ไม่ได้ถูกใช้ในการยื่นอนุมัติปริญญาในขณะนี้

ลงชื่อ.....

(นางสาวณัฐนรี ฤทธิรัตน์)

นักศึกษา

ชื่อวิทยานิพนธ์	ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและปัญหาในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย
ผู้เขียน	นางสาวณัฐนันท์ ฤทธิรัตน์
สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
ปีการศึกษา	2556

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ 2) ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และ 3) วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 50 คน จาก 5 สาขาวิชา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ที่จะได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 ได้แก่ สาขาแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์และบัญชี เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ 1) แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 การสนทนาทั่วไป ตอนที่ 2 การบรรยายภาพ และตอนที่ 3 การแสดงความคิดเห็น 2) แบบสอบถามปัญหาและอุปสรรค รวมถึงวิธีการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และ 3) แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ข้อมูลจากการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ผลโดยใช้สถิติร้อยละและบรรยายเชิงพรรณนา ข้อมูลจากแบบสอบถาม วิเคราะห์ผลโดยใช้สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน และข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์นำมาจัดกลุ่มและสรุปประเด็น

ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์และทันตแพทยศาสตร์ส่วนใหญ่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่ว และมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่โดดเด่น อย่างไรก็ตาม ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาด้านพยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์และบัญชี ยังอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง การศึกษาครั้งนี้ยังพบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญกับปัญหาและอุปสรรคต่างๆ เช่น ความกังวลเมื่อพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านคำศัพท์ไม่เพียงพอ ขาดการฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษ ไม่ชอบเรียนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ และการคิดเป็นภาษาไทยก่อนเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีวิธีการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ด้วยการดูภาพยนตร์และการฟังเพลงภาษาอังกฤษ

คำสำคัญ: ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ปัญหาในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ วิธีการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

Thesis Title	Thai University Students' English Oral Proficiency and Problems to Developing English Speaking Skill
Author	Miss Natnaree Ritthirat
Major Program	Teaching English as an International Language
Academic Year	2013

ABSTRACT

The aims of this study were to investigate 1) Thai University Students' English oral proficiency 2) the problems and obstacles to developing English speaking skill and 3) the methods employed to improve English speaking skill. The subjects were 50 third-year students from five fields of study at Prince of Songkla University, Hat Yai Campus, who would be affected by the opening of the ASEAN Economic Community in 2015: Medicine, Dentistry, Nursing, Engineering, and Accountancy. There were 3 research instruments: 1) an oral proficiency test consisting of three parts: responding to questions, describing pictures, and expressing opinions 2) a questionnaire concerning problems and obstacles including methods used to develop English speaking skill and 3) a semi-structured interview. The data collected by oral proficiency test was analyzed by using percentage and description. Data from questionnaire was analyzed by using Pearson Product-Moment Correlation, and data from interview was categorized and summarized.

It was shown that the majority of medical and dental students could communicate in English fluently, and they possessed outstanding English oral proficiency. However, the oral proficiency of the nursing, engineering, and accountancy students needed to be improved. It was also found that there was a significant relationship between the subjects' oral proficiency and certain problems and obstacles like their anxiety when speaking English, inadequate vocabulary, lack of speaking practice, dislike of English speaking class, and having to think in Thai before expressing in English. The subjects developed their English speaking skill by watching movies and listening to music in English.

Keywords: English oral proficiency, Problems to developing English speaking skills, Methods used to improve English speaking skill.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือและความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างมาก และขอกราบขอบพระคุณและขอบคุณมายังท่านเหล่านี้ไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ธัญภา ชีระมณี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาช่วยเหลือแนะแนวทางการศึกษาวิจัย พร้อมทั้งได้สละเวลาอันมีค่าให้คำแนะนำในการเขียนวิทยานิพนธ์ ตลอดจนตรวจสอบแก้ไขพร้อมทั้งให้คำชี้แนะต่างๆ ให้กำลังใจ อีกทั้งมอบโอกาสที่ดีในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ให้แก่ผู้วิจัยเป็นอย่างมาก

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ดร.ศิริรัตน์ สีนประจักษ์ผล ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และดร.อุษา อินทร์รักษา กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาสละเวลาตรวจสอบและแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้อันมีค่าจนสามารถทำงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้

ขอบคุณคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่อำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลของผู้วิจัย และขอบคุณนักศึกษาสาขาวิชาทันตแพทยศาสตร์ แพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี ชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ที่ได้ให้ความร่วมมือในการทำการเก็บข้อมูล

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณกำลังใจที่ยิ่งใหญ่ที่ทำให้ผู้วิจัยมีความมานะและมุ่งมั่นในการต่อสู้อุปสรรคต่างๆ ได้แก่ พ่อแม่ และครอบครัวอันเป็นที่รักที่สนับสนุนและคอยให้กำลังใจในการเรียนมาโดยตลอด และกัลยาณมิตรในชีวิตทุกคนที่คอยสร้างแรงบันดาลใจในการทำงาน และพี่น้องร่วมรุ่นหลักสูตร M.A. TEIL 2012 ทุกคน ที่ให้กำลังใจอบอุ่นตลอดมา

ณัฏฐ์นรี ฤทธิรัตน์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(5)
ABSTRACT	(6)
กิตติกรรมประกาศ	(7)
สารบัญ	(8)
สารบัญตาราง	(10)
รายการผลงานที่ตีพิมพ์	(11)
สำเนาหนังสือตอบรับจากวารสาร	(12)
สำเนาหนังสือตอบรับการนำเสนองานวิจัยในการประชุมวิชาการ	(13)
1. บทนำ	1
2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา	4
3. ขอบเขตการศึกษา	4
4. วิธีดำเนินการศึกษา	5
4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	5
4.2 เครื่องมือในการศึกษา	5
4.2.1 แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ	5
4.2.2 แบบสอบถาม	6
4.2.3 แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง	6
4.3 การวิเคราะห์ข้อมูล	7
5. ผลการศึกษาและการอภิปรายผล	8
5.1 ผลการศึกษา	8
5.1.1 ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยภาพรวม	8
5.1.2 ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในแต่ละสาขาวิชา	9
5.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับ ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	16
5.1.4 วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	19
5.1.5 ผลการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง	21
5.2 การอภิปรายผล	22
5.2.1 ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ	22

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
5.2.2 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	24
5.2.3 วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	25
6. สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ	27
6.1 สรุปผลการศึกษา	27
6.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งนี้	28
6.3 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป	28
เอกสารอ้างอิง	30
ภาคผนวก	33
ก. แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ	34
ข. เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ	36
ค. แบบสอบถาม	40
ง. แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง	45
บทความ 1 ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยและ ความพร้อมผู้อาเซียน	46
บทความ 2 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาไทย	66
ประวัติผู้เขียน	77

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	ภาพรวมระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา 5 สาขาวิชา	8
2	ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์ (10 คน)	9
3	ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาทันตแพทยศาสตร์ (4 คน)	11
4	ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ (10 คน)	12
5	ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์ (20 คน)	13
6	ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาบัญชี (6 คน)	15
7	ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหาและ อุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา	17
8	วิธีการพัฒนาทักษะการพูดที่แตกต่างกันของนักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถ ด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ	20

รายการผลงานที่ตีพิมพ์

ณัฐนันท์ ฤทธิรัตน์, และธัญภา ชีระมณี. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย และความพร้อมสู่อาเซียน. วารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ณัฐนันท์ ฤทธิรัตน์, และธัญภา ชีระมณี. (มีนาคม 2558). ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย. เอกสารนำเสนอในงานประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 15 "50 ปี มข. ก้าวการอุทิศเพื่อสังคม", 2839-2848.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานหลักสูตรและพัฒนาคณาจารย์ กองบริการการศึกษาวิทยาเขตปัตตานี โทร ๑๓๕๒

ที่ มอ ๑๑๗/พิเศษ

วันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๗

เรื่อง ตอบรับบทความ

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ธัญภา ชีระมณี (นางสาวณัฐนรี ฤทธิรัตน์)

ตามที่ท่านได้ส่งบทความเรื่อง “ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยและความพร้อมสู่อาเซียน” ซึ่งเขียนโดย นางสาวณัฐนรี ฤทธิรัตน์ และรองศาสตราจารย์ ดร.ธัญภา ชีระมณี มายังกองบรรณาธิการวารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์นั้น กองบรรณาธิการฯ ได้รับแล้ว ด้วยความขอบพระคุณยิ่ง ขณะนี้กำลังอยู่ในขั้นตอนของการพิจารณาคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้งนี้ หากผลการพิจารณาคุณภาพบทความดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว กองบรรณาธิการฯ จะแจ้งผลการพิจารณาให้ท่านได้ทราบต่อไป

อนึ่ง บทความที่ผู้เขียนนำส่งเพื่อรับการพิจารณาลงตีพิมพ์ในวารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์จะต้อง **ไม่เคยตีพิมพ์เผยแพร่** ในวารสาร เอกสารการประชุม หรือสิ่งพิมพ์ใดมาก่อน (ยกเว้นรายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์) และไม่อยู่ในระหว่างการพิจารณาออกตีพิมพ์ ทั้งนี้ หากมีการฟ้องร้องการละเมิดลิขสิทธิ์ดังกล่าวผู้เขียนจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบเพียงผู้เดียว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(ดร.พิเชฐ แสงทอง)

บรรณาธิการวารสารสงขลานครินทร์

ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

หนังสือรับรองฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า นางสาวณัฐธนรี ฤทธิรัตน์ ได้นำเสนอบทความวิจัยเรื่อง “ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย (Problems and Obstacles to Developing English Speaking Skill of Thai University Students)” ในงานประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 15 วันที่ 28 มีนาคม 2557 ณ มหาวิทยาลัยขอนแก่น อ.เมือง จ.ขอนแก่น ซึ่งมหาวิทยาลัยขอนแก่นอนุญาตให้แนบบทความวิจัยดังกล่าวในวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาได้

ให้ไว้ ณ วันที่ 28 มีนาคม 2557

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัญชลี ตัดตะวะศาสตร์)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

1. บทนำ

ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อสารกับประชาคมโลก เป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นที่ยอมรับและมีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ และเป็นภาษาที่มีใช้กันทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่น ทั้งนี้ภาษาอังกฤษถือเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและความรู้ในแขนงต่างๆ (อารีรักษ์ มีแจ้ง และคณะ, 2554; Dolati & Mikaili, 2011) ทั้งยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและความเข้าใจในวิถีทัศน์ของชาติอื่นๆ (กาญจนา ชาตตระกูล, 2551; Manivannan, 2000) ด้วยเหตุผลนี้ จึงได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษกันทั่วทุกประเทศ ในส่วนของประเทศไทยเองก็ได้ตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ต้องมีการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ผู้สอนต้องให้ความสำคัญ เพราะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษ และใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิถีทัศน์ในการดำเนินชีวิต (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, (2551:220)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา รวมเป็นเวลาทั้งสิ้น 12 ปี (อรพรรณ วีระวงศ์, 2554: ออนไลน์) แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีปัญหาโดยตลอด ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม แม้ในระดับอุดมศึกษาพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่ามาตรฐาน (Prapphal, 2001)

คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาความก้าวหน้าและมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในประเทศไทย (ม.ป.ป.: 1) ได้ศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนและนักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถ และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อนเมื่อเปรียบเทียบกับผลการสอบประเมินตามเกณฑ์มาตรฐานสากล โดยเฉพาะทักษะทางการพูด เนื่องจากหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เป็นหลักสูตรที่เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับไวยากรณ์และทักษะการ

อ่านมากกว่าทักษะอื่น (อดิศา เตียว และคณะ, 2547) ทั้งๆที่ทักษะการพูดมีความสำคัญต่อนักศึกษาในประเทศไทยเป็นอย่างมาก แต่ไม่ได้มีการพัฒนาหลักสูตรสำหรับการพัฒนาทักษะการพูดอย่างจริงจัง ซึ่งทักษะการพูดเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาในการฝึกฝน และเป็นทักษะที่นักศึกษาไทยประสบปัญหามาก โดยสาเหตุอาจเกิดจากปัจจัยแวดล้อม เช่น จำนวนผู้เรียนในแต่ละชั้นเรียน มีมากเกินไป การขาดครูผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญ หรือเวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษมีจำกัด เป็นต้น จึงทำให้การฝึกฝนและการเรียนรู้ทักษะการพูดของผู้เรียนไม่ประสบผลสำเร็จ ไม่สามารถสื่อสารได้ Khamkhien (2010) ซึ่งศึกษาถึงความสามารถในการออกเสียงของคำในภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิทยาศาสตร์ จากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ และคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า นักศึกษากลุ่มนี้มีความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษไม่น่าพึงพอใจ โดยนักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในการออกเสียงคำที่ประกอบไปด้วย 5 พยางค์มากที่สุด และจะออกเสียงได้ง่ายในคำที่มีเพียง 2 พยางค์ เนื่องจากขาดการฝึกฝนและขาดคำแนะนำที่ดีในการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยจำนวนหนึ่งที่ได้สะท้อนปัญหาในด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย เช่น Khamkhien, 2010 และนำสมร พงษ์พานิช, 2554 พบว่า ปัญหาส่วนใหญ่ที่ทำให้นักศึกษาหรือผู้เรียนชาวไทยไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ เกิดจากความกลัว ความกังวล และการขาดแรงจูงใจในการพูดภาษาอังกฤษ เช่น ผู้เรียนกลัวว่าตนเองจะพูดผิดเมื่อต้องออกไปพูดหน้าชั้นเรียน อีกทั้งยังกลัวเพื่อนหัวเราะเยาะ กลัวว่าจะใช้คำศัพท์หรือไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง หรือเมื่อผู้เรียนมีความกังวลสูง ก็จะส่งผลต่อประสิทธิภาพในการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ ขาดความคล่องแคล่วในการพูด

นอกจากในระดับนักเรียนและนักศึกษามหาวิทยาลัยแล้ว ยังพบว่า แรงงานไทยที่ไปทำงานในต่างประเทศยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงมีข้อเสนอว่า มหาวิทยาลัยในประเทศไทยควรจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม และให้มีการทดสอบทักษะต่างๆ ทั้งการฟัง การอ่าน การเขียน และการพูด เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษมากขึ้น สามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วเมื่อต้องออกไปสู่ตลาดแรงงาน (คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาความก้าวหน้าและมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในประเทศไทย, ม.ป.ป.: 1)

ด้วยความสำคัญของภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการพูดซึ่งเป็นทักษะสำคัญที่สามารถถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และใช้ในการติดต่อสื่อสารกับคนทั้งโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงมีความจำเป็นของนักศึกษาไทยที่ต้องมีความสามารถในการพูดจาสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี 2558 ที่ประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน (Association of South

East Asian Nations: ASEAN) มีการลงนามความร่วมมือเพื่อเปิดเขตการค้าเสรีในภูมิภาค (นุศจี ทวีวงศ์, 2552) ทำให้แต่ละประเทศสามารถเคลื่อนย้ายการลงทุน รวมไปถึงการเคลื่อนย้ายแรงงานได้อย่างเสรีในสาขาต่างๆ รวมทั้งสิ้น 8 สาขา ประกอบด้วย วิชาชีพที่เกี่ยวกับการรักษาหรือการแพทย์ (medical services) วิชาชีพที่เกี่ยวกับทันตกรรม (dental services) วิชาชีพพยาบาล (nursing services) วิชาชีพด้านวิศวกรรม (engineering services) วิชาชีพด้านสถาปัตยกรรม (architectural services) วิชาชีพเกี่ยวกับการสำรวจ หรือนักสำรวจ (surveying qualification) วิชาชีพบัญชี (accountancy services) และวิชาชีพด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยว (hotel services and tourism) (Thairungroj, (Eds.), 2012)

การเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมืออย่างเสรี (Free Flow of Skilled Labor) ถือเป็นหนึ่งในพันธกิจหลักของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ที่จะมีการจัดตั้ง อย่างสมบูรณ์ในปี 2558 ทั้งโรงเรียน สถาบัน และมหาวิทยาลัยต้องร่วมกันวางแผนและเตรียมพร้อมพัฒนาเด็ก เยาวชน และนักศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษให้มีคุณภาพมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม รัฐบาลก็ยังคงมีความกังวลเรื่องผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับแรงงานฝีมือของไทย ซึ่งจะเสียเปรียบเนื่องจากอุปสรรคด้านภาษา เมื่อมีการเคลื่อนย้ายแรงงานระหว่างประเทศ อาเซียนประกอบด้วย 10 ประเทศ 10 ภาษา ผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากล ก็จะสามารถได้เปรียบทั้งการแข่งขันในตลาดแรงงานภายในประเทศและการออกไปหางานทำในประเทศอื่นที่มีค่าตอบแทนสูงกว่า (ขวัญใจ เศษเสนสกุล, 2555 : ออนไลน์) ดังนั้นนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยต่างๆในประเทศไทยและจะก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงาน ในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงงานใน 8 สาขาวิชา ต้องเตรียมความพร้อมรวมไปถึงการเร่งพัฒนาระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะทางการพูด

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เป็นมหาวิทยาลัยที่มีศักยภาพแห่งหนึ่งของประเทศไทย ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศ ซึ่งมีอาณาเขตติดกับประเทศมาเลเซีย และใกล้เคียงกับประเทศต่างๆในอาเซียน ได้แก่ สิงคโปร์ อินโดนีเซีย บรูไน และฟิลิปปินส์ ได้เปิดสอนในสาขาต่างๆที่ได้รับผลกระทบจากการเปิดเขตการค้าเสรีอาเซียน ทั้งสิ้นจำนวน 6 สาขา ได้แก่ สาขาวิชาชีพที่เกี่ยวกับการรักษาหรือการแพทย์ (medical services) วิชาชีพที่เกี่ยวกับทันตกรรม (dental services) วิชาชีพพยาบาล (nursing services) วิชาชีพด้านวิศวกรรม (engineering services) วิชาชีพบัญชี (accountancy services) และวิชาชีพด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยว (hotel services and tourism) ซึ่งมีนักศึกษาจะจบการศึกษาเป็นจำนวนมาก และก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงานในภูมิภาคอาเซียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ซึ่งเปิดสอน 5 สาขาวิชาที่จะได้รับผลกระทบ คือ

สาขาแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี เพื่อเป็นข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถของนักศึกษาไทย และเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น การศึกษาครั้งนี้ยังศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ รวมถึงวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา เพื่อหาแนวทางการแก้ไข ปัญหา และส่งเสริมให้นักศึกษาพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเองให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

วัตถุประสงค์ในการศึกษาครั้งนี้ เพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ รวมถึงศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ใน 5 สาขาวิชาที่จะได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี 2558 การศึกษาครั้งนี้ได้ทำการศึกษาโดยตอบคำถามวิจัย ดังนี้

2.1 นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในสาขาวิชาที่ได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับใด

2.2 นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในสาขาวิชาที่ได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมีปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างไร

2.3 นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในสาขาวิชาที่ได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมีวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองอย่างไร

3. ขอบเขตการศึกษา

การศึกษานี้มุ่งศึกษา ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จาก 5 สาขาวิชาที่ได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ได้แก่ สาขาแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี สำหรับข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์ที่จะช่วยให้นักศึกษาเตรียมตัวด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558

4. วิธีดำเนินการศึกษา

4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2556 ใน 5 สาขาวิชาที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ซึ่งจะได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจำนวน 762 คน ประกอบด้วย สาขาวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 370 คน สาขาพยาบาลศาสตร์ จำนวน 144 คน สาขาแพทยศาสตร์ จำนวน 142 คน สาขาบัญชี จำนวน 66 คน และสาขาทันตแพทยศาสตร์ จำนวน 40 คน (กองทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2555)

ผู้วิจัยคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างตามการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้เกณฑ์คร่าวๆ (สมชาย วรกิจเกษมกุล, 2554) ดังนี้ประชากรที่ต่ำกว่า 100 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10 และประชากรที่สูงกว่า 100 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 5 ได้จำนวน 50 คน และต่อมาใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบอาศัยความน่าจะเป็น (Probability Sampling) ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากรายชื่อเพื่อให้ได้จำนวนตามขนาดกลุ่มตัวอย่าง (กัลยา วานิชย์-บัญชา, 2553) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างดังนี้ สาขาวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 20 คน สาขาพยาบาลศาสตร์ จำนวน 10 คน สาขาแพทยศาสตร์ จำนวน 10 คน สาขาบัญชี จำนวน 6 คน สาขาทันตแพทยศาสตร์ จำนวน 4 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 50 คน

4.2 เครื่องมือในการศึกษา

4.2.1 แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

รูปแบบของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในการศึกษาครั้งนี้ ปรับใช้รูปแบบการทดสอบทักษะการพูดของ Test of English for International Communication (TOEIC) ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ได้มาตรฐานและเหมาะสำหรับการทดสอบในระดับทั่วไป โดยปรับเนื้อหาให้เข้ากับสถานการณ์นักศึกษาไทย ข้อสอบมี 3 ตอน ตอนที่ 1 นักศึกษาสนทนาในเรื่องทั่วไป เช่น การกล่าวทักทาย การพูดถึงงานอดิเรก สถานที่ที่ชื่นชอบ เป็นต้น ตอนที่ 2 นักศึกษาบรรยายภาพจำนวน 4 ภาพที่มีเนื้อหาต่อเนื่องกัน ในส่วนนี้ นักศึกษาพูดเป็นหลัก โดยมีผู้สัมภาษณ์ฟังหรือซักถาม ตอนที่ 3 คือ การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับทางเลือกเมื่อสำเร็จการศึกษา ว่านักศึกษาต้องการที่จะเรียนต่อหรือทำงาน และให้เสนอเหตุผลประกอบ (ดูภาคผนวก ก หน้า 35-36) แบบทดสอบทั้งสามตอน ใช้เวลาสอบรวมประมาณ 10-15 นาทีต่อคน

อาจารย์ต่างชาติและอาจารย์ชาวไทยที่มีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาเป็นผู้สัมภาษณ์และผู้ให้คะแนนจำนวนสองท่าน การประเมินใช้เกณฑ์การให้คะแนนของการทดสอบความสามารถด้านการพูดของการทดสอบ TOEIC โดยคะแนนจะแบ่งเป็นระดับความสามารถ ดังนี้ ตอนที่ 1 และ 2 ระดับคะแนน 0-3 และตอนที่ 3 ระดับคะแนน 0-5 (ดูภาคผนวก ข หน้า 37-40)

ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลโดยให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน จาก 5 สาขาวิชา เข้ารับการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ในช่วงระหว่างเดือน มกราคม ถึงมีนาคม ปี 2556 ผู้วิจัยทำการบันทึกเสียงการเข้ารับการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาทุกคน ซึ่งนักศึกษาแต่ละคนถูกประเมินคะแนนโดยผู้สัมภาษณ์ คะแนนอยู่ในรูปแบบของระดับความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษในแต่ละตอนของการทดสอบ สำหรับคะแนนที่ได้จากการประเมินถูกนำมาประเมินความเที่ยงตรงระหว่างผู้ประเมินทั้งสองคน (Inter-Rater Reliability) ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบัก (Cronbach's Alpha Coefficient) เท่ากับ 0.960

4.2.2 แบบสอบถามปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูด

ภาษาอังกฤษ

หลังจากทำการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 คือ ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา ตอนที่ 2 คือ ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ โดยให้กลุ่มตัวอย่าง แสดงความคิดเห็นใน 5 ระดับ ระดับคะแนน 5 มีระดับความคิดเห็นมากที่สุด และ 1 มีระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด และตอนที่ 3 คือ วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ (ดูภาคผนวก ค หน้า 41-45)

4.2.3 แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง

แบบสัมภาษณ์ เป็นคำถามปลายเปิด ผู้วิจัยถามความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาหลักที่พบในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ รวมถึงวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา (ดูภาคผนวก ค หน้า 41-46)

4.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง มาวิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละและบรรยายเชิงพรรณนา ในการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล ผู้วิจัย ได้แบ่งความสามารถออกเป็น 4 ระดับ คือ ดีเยี่ยม ดี พอใช้ และต้องปรับปรุง ดังนี้

ระดับดีเยี่ยม	หมายถึง	นักศึกษาได้คะแนนการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษในระดับสูงสุดทั้งสามตอนของแบบทดสอบ
ระดับดี	หมายถึง	นักศึกษาได้คะแนนการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษสูงสุดใน สองตอนแรกแต่ไม่ได้คะแนนสูงสุดในตอนที่สามของแบบทดสอบ
ระดับพอใช้	หมายถึง	นักศึกษาได้คะแนนการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษทั้งสามตอนอยู่ในระดับกลางๆ ไม่มีตอนใดได้คะแนนสูงสุดและต่ำสุด
ระดับที่ต้องปรับปรุง	หมายถึง	นักศึกษาได้คะแนนการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษอยู่ใน ระดับ 0-1

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยนำผลคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างมาหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหา และอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาว่าระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านใดบ้าง โดย Pearson's Correlation

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยนำผลคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษมาแบ่งกลุ่มนักศึกษา ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ นักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูง และนักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษต่ำ โดยใช้วิธี 33% ได้ นักศึกษาที่มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูง จำนวน 17 คน และนักศึกษามีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษต่ำ จำนวน 17 คน เพื่อศึกษาความแตกต่างของวิธีการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงและกลุ่มที่มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษต่ำ

5. ผลการศึกษาและการอภิปรายผล

5.1 ผลการศึกษา

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาดังหัวข้อต่อไปนี้เป็น 1) ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยภาพรวมของนักศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชา 2) ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในแต่ละสาขาวิชา 3) ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความสามารถแตกต่างกัน 4) วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความสามารถแตกต่างกัน และ 5) ผลการสัมภาษณ์ถึงโครงสร้าง

5.1.1 ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยภาพรวม 5 สาขาวิชา (แพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี)

ตารางที่ 1 ภาพรวมระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา 5 สาขาวิชา

	ระดับความสามารถ (ต่ำสุด – สูงสุด)					
	0	1	2	3	4	5
ตอนที่ 1 การสนทนาทั่วไป	4%	18%	48%	30%		
ตอนที่ 2 การบรรยายภาพ	10%	24%	40%	26%		
ตอนที่ 3 การแสดงความคิดเห็น	4%	18%	18%	32%	14%	14%

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชาโดยภาพรวม แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ตั้งแต่ ระดับดีเยี่ยม ดีพอใช้ และต้องปรับปรุง โดยนักศึกษาส่วนใหญ่ที่มีความสามารถระดับดีเยี่ยม มาจากสาขาวิชา แพทยศาสตร์และทันตแพทยศาสตร์ ส่วนนักศึกษาที่ต้องปรับปรุงความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มตัวอย่างจากสาขาพยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี

ร้อยละ 12 ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีเยี่ยม กล่าวคือ นักศึกษาสามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว ทั้งด้านการสนทนาทั่วไป การบรรยายภาพ และการแสดงความคิดเห็น คำพูดชัดเจนและราบรื่น ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์

ถูกต้องสามารถบรรยายภาพได้อย่างชัดเจน ความคิดเห็นเต็มไปด้วยเหตุและผล มีรายละเอียดมาสนับสนุนความคิดเห็นได้อย่างเข้าใจ

ร้อยละ 14 ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง มีความสามารถอยู่ในระดับดี นักศึกษาสามารถสื่อสารได้คล่องแคล่วในด้านการสนทนาทั่วไปและการบรรยายภาพ สามารถแสดงความคิดเห็นได้ มีการให้รายละเอียดเพิ่มเติมเล็กน้อย

ร้อยละ 40 ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง มีความสามารถอยู่ในระดับพอใช้ นักศึกษาสามารถสื่อสารได้บ้าง แต่การเลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์เป็นไปอย่างจำกัด สามารถบรรยายภาพและแสดงความคิดเห็นได้เพียงเล็กน้อย ไม่ต่อเนื่องกัน ใช้ภาษาไทยปะปนกับภาษาอังกฤษ อีกทั้งการออกเสียงยังไม่ชัดเจนและถูกต้อง

ร้อยละ 34 ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง มีความสามารถอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง นักศึกษาสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ค่อนข้างน้อย พูดได้เพียงคำสั้นๆ ไม่เป็นประโยค และบางคนก็ไม่สามารถสื่อสารหรือตอบคำถามใดๆได้เลย

5.1.2 ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในแต่ละสาขาวิชา

การวิเคราะห์ข้อมูลความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามสาขาวิชา พบประเด็นที่น่าสนใจ นำเสนอแยกตามสาขาวิชา ดังนี้

ตารางที่ 2 ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์ (10 คน)

	ระดับความสามารถ (ต่ำสุด – สูงสุด)					
	0	1	2	3	4	5
ตอนที่ 1 การสนทนาทั่วไป	---	10%	40%	50%		
ตอนที่ 2 การบรรยายภาพ	10%	10%	30%	50%		
ตอนที่ 3 การแสดงความคิดเห็น	10%	---	20%	10%	10%	50%

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ตั้งแต่ ระดับดีเยี่ยม พอใช้ และต้องปรับปรุง

ร้อยละ 50 ของนักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์ มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในระดับดีเยี่ยม กล่าวคือ นักศึกษามีความสามารถสูงสุดทั้งในด้านการสนทนาทั่วไป การบรรยายภาพ และการแสดงความคิดเห็น โดยในการสนทนาทั่วไป นักศึกษาสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง เนื้อหาเกี่ยวข้องกับคำถาม สื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว ชัดเจน และใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้ถูกต้อง ในการบรรยายภาพ นักศึกษาเหล่านี้สามารถอธิบายลักษณะเด่นของรูปภาพได้เป็นอย่างดี เลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้เหมาะสมกับรูปภาพ และในการแสดงความคิดเห็นต่ออนาคตของตนเอง พบว่า นักศึกษาใช้ความสามารถทางภาษาแสดงออกซึ่งความคิดเห็นพร้อมด้วยเหตุผลและรายละเอียด มีการสนับสนุนความคิดเห็นอย่างสอดคล้องกัน คำพูดชัดเจนและราบรื่น เลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ร้อยละ 30 ของนักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์ มีความสามารถอยู่ในระดับพอใช้ ในการทดสอบทั้ง 3 ตอน นักศึกษาสามารถสื่อสารได้ บรรยายภาพได้เชื่อมโยงกับรูปภาพ แต่ความหมายสื่อได้ไม่ชัดเจนเท่าที่ควร และการแสดงความคิดเห็น นักศึกษาอธิบายเหตุผลของความคิดเห็นได้ แต่มีข้อจำกัดในการเลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เหมาะสม แต่มีนักศึกษสาขาแพทยศาสตร์ ร้อยละ 10 ในกลุ่มนี้ที่สามารถแสดงความคิดเห็นได้ แต่ไม่ชัดเจน ให้รายละเอียดเพิ่มเติมในความคิดเห็นเพียงเล็กน้อย ผู้สัมภาษณ์ต้องใช้ความพยายามในการฟัง โดยเฉพาะการออกเสียง มีภาษาไทยปะปนกับภาษาอังกฤษ และยังใช้เพียงคำศัพท์และไวยากรณ์พื้นฐานเท่านั้น

ร้อยละ 20 ของนักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์ มีความสามารถอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง การตอบคำถามของนักศึกษาไม่มีประสิทธิภาพ นักศึกษาตอบเพียงคำสั้นๆ ไม่เป็นประโยค ส่วนใหญ่จะตอบเพียงคำว่า No! เนื่องจากไม่เข้าใจคำถาม และไม่รู้ว่าตอบเป็นภาษาอังกฤษอย่างไร เมื่อบรรยายภาพ นักศึกษาใช้เวลาจินตนาการ ทำให้ผู้สัมภาษณ์ต้องคอยกระตุ้นให้พูด อีกทั้งความรู้ ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ยังมีจำกัด แม้กระทั่งคำศัพท์พื้นฐาน เช่น hospital หรือ nurse นักศึกษาก็ไม่สามารถพูดได้ เมื่อแสดงความคิดเห็น นักศึกษาไม่สามารถสื่อสารได้อย่างชัดเจน เมื่อไม่รู้คำศัพท์ นักศึกษาจะพูดเป็นภาษาไทยออกมาทันที ทำให้ผู้สัมภาษณ์ต้องใช้ความพยายามในการฟัง และ ร้อยละ 10 ของนักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์ในกลุ่มนี้ ไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้เลย นักศึกษามีความสามารถในระดับต่ำสุดทั้งการบรรยายภาพและการแสดงความคิดเห็น ขณะที่การสนทนาทั่วไปก็ค่อนข้างจำกัด ผู้สัมภาษณ์ต้องคอยชี้แนะและพยายามพูดอย่างช้าๆ

การศึกษาครั้งนี้ พบว่า ร้อยละ 50 ของนักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์ ไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษคำว่ารถพยาบาล (ambulance) ซึ่งเป็นคำศัพท์พื้นฐานสำหรับนักศึกษาแพทย์ที่ควรจะรู้ โดยนักศึกษาส่วนใหญ่เลือกใช้คำศัพท์คำอื่นแทน เช่น hospital car หรือ van

ตารางที่ 3 ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาทันตแพทยศาสตร์
(4 คน)

	ระดับความสามารถ (ต่ำสุด – สูงสุด)					
	0	1	2	3	4	5
ตอนที่ 1 การสนทนาทั่วไป	---	---	50%	50%		
ตอนที่ 2 การบรรยายภาพ	---	---	50%	50%		
ตอนที่ 3 การแสดงความคิดเห็น	---	---	25%	50%	---	25%

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสาขาทันตแพทยศาสตร์มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษทุกระดับ ตั้งแต่ระดับดีเยี่ยม ดี พอใช้ และต้องปรับปรุง

ร้อยละ 25 ของนักศึกษาสาขาทันตแพทยศาสตร์ มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในระดับดีเยี่ยม นักศึกษามีความสามารถสูงสุดทั้งการสนทนาทั่วไป การบรรยายภาพ และการแสดงความคิดเห็น นักศึกษาสามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว เลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องและชัดเจน การบรรยายภาพเป็นไปอย่างราบรื่น และสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างชัดเจน มีการสนับสนุนความคิดเห็นอย่างเหมาะสม ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ร้อยละ 25 ของนักศึกษาสาขาทันตแพทยศาสตร์ สามารถพูดจาสื่อสารได้ในระดับดี เนื่องจากนักศึกษามีความสามารถสูงสุดในการสนทนาทั่วไปและการบรรยายภาพ แต่มีความสามารถระดับ 3 ในการแสดงความคิดเห็น กล่าวคือ นักศึกษาสามารถสนทนาทั่วไปและบรรยายภาพได้อย่างคล่องแคล่ว มีประสิทธิภาพ แต่เมื่อแสดงความคิดเห็น นักศึกษาต้องเป็นผู้พูดเอง โดยผู้สัมภาษณ์ไม่ได้ถามชี้แนะให้นักศึกษาใช้ภาษาสื่อสารไม่ดีนัก แต่ความคิดเห็นเป็นที่เข้าใจ มีข้อจำกัดในการเลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เหมาะสม ทำให้ผู้สัมภาษณ์ต้องใช้ความพยายามในการเข้าใจสิ่งที่นักศึกษาพูด

ร้อยละ 25 ของนักศึกษาสาขาทันตแพทยศาสตร์ มีความสามารถทั้ง 3 ตอนในระดับพอใช้โดยได้คะแนนระดับ 2 ในการพูดสนทนาทั่วไปและการบรรยายภาพ และได้คะแนนระดับ 3 ในการแสดงความคิดเห็น นักศึกษากลุ่มนี้ตอบคำถามบางส่วนแม้ยังไม่ชัดเจน แต่เป็นที่เข้าใจ คำศัพท์และไวยากรณ์ที่ใช้มีจำกัด แต่ความหมายโดยรวมชัดเจน เมื่อบรรยายภาพ นักศึกษากลุ่มนี้สามารถบรรยายได้เชื่อมโยงกับรูปภาพ แต่ความหมายอาจจะสื่อได้ไม่ชัดเจนเท่าที่ควร นักศึกษาใช้คำเชื่อมภาษาไทยเข้ามาปะปน เช่น “และก็” หรือ “อ้อ” สำหรับการแสดงความคิดเห็น

นักศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็นได้เป็นที่เข้าใจ แม้ว่าจะมีการยกเหตุผลมาสนับสนุนความคิดเห็นเพียงเล็กน้อยก็ตาม

ร้อยละ 25 ของนักศึกษาสาขาทันตแพทยศาสตร์ทั้งหมด มีปัญหาในการแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง เนื่องจากนักศึกษาแสดงความคิดเห็นไม่ต่อเนื่องกัน ความคิดเห็นบางอย่างขาดหายไป ทำให้ผู้สัมภาษณ์ไม่เข้าใจและต้องใช้ความพยายามในการฟังและทำความเข้าใจในสิ่งที่นักศึกษายกยอ

นอกจากนี้ พบว่า ร้อยละ 25 ของนักศึกษาสาขาทันตแพทยศาสตร์ทั้งหมดไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษคำว่ารถพยาบาล เมื่อผู้สัมภาษณ์กระตุ้น และบอกใบ้ให้นักศึกษา ในที่สุดนักศึกษาคิดคำศัพท์ได้

ตารางที่ 4 ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ (10 คน)

	ระดับความสามารถ (ต่ำสุด – สูงสุด)					
	0	1	2	3	4	5
ตอนที่ 1 การสนทนาทั่วไป	---	20%	50%	30%		
ตอนที่ 2 การบรรยายภาพ	---	20%	60%	20%		
ตอนที่ 3 การแสดงความคิดเห็น	---	10%	30%	40%	20%	---

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ไม่มีนักศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ที่มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในระดับดีเยี่ยม โดยความสามารถของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างสาขาพยาบาลศาสตร์อยู่ในระดับดี พอใช้ และต้องปรับปรุง

ร้อยละ 20 ของนักศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี กล่าวคือ นักศึกษามีความสามารถอยู่ในระดับสูงที่สุดในการสนทนาถามตอบทั่วไปและการบรรยายภาพ นักศึกษามีความสามารถในการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วสามารถใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม และสามารถบรรยายลักษณะเด่นของรูปภาพได้เป็นอย่างดี ชัดเจน ใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องและหลากหลาย ทำให้ผู้สัมภาษณ์เกิดความเข้าใจได้ง่าย ขณะที่ในการแสดงความคิดเห็น นักศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็นได้ในระดับดี เป็นที่เข้าใจ อธิบายเหตุผลของความคิดเห็นได้ แม้ว่าความคิดเห็นบางส่วนอาจจะยังไม่ชัดเจน แต่โดยรวมเป็นที่เข้าใจ

ร้อยละ 60 ของนักศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในระดับพอใช้ ด้านการสนทนาทั่วไปและการบรรยายภาพมีความสามารถอยู่ในระดับ 2 และการแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับ 2 และ 3 นักศึกษาสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารในระดับหนึ่ง สามารถตอบคำถามได้เป็นที่เข้าใจ แต่ยังใช้คำศัพท์ไม่หลากหลาย เมื่อบรรยายภาพ นักศึกษาสามารถบรรยายโดยใช้คำศัพท์ได้เชื่อมโยงกับรูปภาพ แต่ความหมายอาจจะสื่อได้ไม่ชัดเจน พูดไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทั้งหมด เมื่อแสดงความคิดเห็น นักศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็นได้ แต่ยังไม่เพียงพอ เนื่องจากให้รายละเอียดในการสนับสนุนความคิดเห็นเพียงเล็กน้อย

ร้อยละ 20 ของนักศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง ในการสนทนาถามตอบทั่วไป ส่วนใหญ่นักศึกษาตอบไม่ตรงคำถาม ตอบคำเดิมๆ ซ้ำๆ ทำให้ผู้สัมภาษณ์ต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการฟัง คำศัพท์พื้นฐานบางคำออกเสียงผิด เช่น waterfall ออกเสียงเป็น waterflu และผิดหลักไวยากรณ์ เช่น การใช้ there is/ there are หรือ การใช้ V. to have เป็นต้น สำหรับการบรรยายภาพ นักศึกษาไม่สามารถบรรยายภาพได้อย่างชัดเจน ไม่สามารถแต่งเป็นประโยคได้ ใช้เวลาคิดค่อนข้างนาน และพูดได้เพียงคำศัพท์ใดๆ ที่เห็นในภาพ และเมื่อผู้สัมภาษณ์เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็น นักศึกษาจะตอบวกไปวนมา แสดงความคิดเห็นโดยขาดเหตุผลมาสนับสนุน ออกเสียงคำศัพท์ไม่ชัดเจน การใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ของนักศึกษายังไม่ถูกต้อง จึงทำให้ผู้สัมภาษณ์ต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการฟัง

อย่างไรก็ตาม พบว่า ร้อยละ 30 ของกลุ่มตัวอย่างสาขาพยาบาลศาสตร์ ไม่รู้ศัพท์ภาษาอังกฤษคำว่ารพพยาบาล แม้กระทั่งนักศึกษาที่สามารถพูดสื่อสารได้ในระดับดีก็ยังนึกคำศัพท์คำนี้ไม่ออก ทั้งๆที่เป็นคำศัพท์เฉพาะที่นักศึกษาพยาบาลทุกคนจำเป็นต้องรู้

ตารางที่ 5 ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิศวะกรรมศาสตร์ (20 คน)

	ระดับความสามารถ (ต่ำสุด – สูงสุด)					
	0	1	2	3	4	5
ตอนที่ 1 การสนทนาทั่วไป	10%	15%	55%	20%		
ตอนที่ 2 การบรรยายภาพ	20%	25%	40%	15%		
ตอนที่ 3 การแสดงความคิดเห็น	5%	25%	15%	35%	15%	5%

จากตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษทุกระดับ ตั้งแต่ระดับดีเยี่ยม ดี พอใช้ และต้องปรับปรุง

ร้อยละ 5 ของนักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีเยี่ยม นักศึกษามีความสามารถสูงสุดทั้ง 3 ตอน นักศึกษาสามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วและมีประสิทธิภาพ ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้ถูกต้อง สามารถบรรยายลักษณะเด่นของรูปภาพได้เป็นอย่างดี บรรยายโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ถูกต้องชัดเจน และสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างชัดเจน คล่องแคล่ว น้ำเสียงและการออกเสียงชัดเจน ความคิดเห็นของนักศึกษาเต็มไปด้วยเหตุผล มีการสนับสนุนความคิดเห็นอย่างสอดคล้องกัน

ร้อยละ 10 ของนักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์ มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับดี นักศึกษามีความสามารถด้านการสนทนาทั่วไปและการบรรยายภาพอยู่ในระดับสูงสุด นักศึกษาสามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วชัดเจน ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างเป็นที่เข้าใจ ขณะที่ความสามารถด้านการแสดงความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มนี้อยู่ในระดับ 4 นักศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็นได้ และสามารถอธิบายเหตุผลพร้อมทั้งรายละเอียดต่างๆได้ แต่ยังไม่ชัดเจนเท่าที่ควร อีกทั้งยังมีข้อจำกัดในเรื่องของการเลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์

ร้อยละ 40 ของนักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับพอใช้ นักศึกษามีความสามารถทั้ง 3 ตอนอยู่ในระดับ 2 สามารถพูดจาสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ดี นักศึกษาตอบคำถามบางส่วนอย่างคล่องแคล่ว แต่ยังมีปัญหาเรื่องการใช้ไวยากรณ์และการออกเสียง บางคำยังออกเสียงไม่ถูกต้อง เช่น คำว่า hour เมื่อบรรยายภาพ สามารถบรรยายได้เชื่อมโยงกับรูปภาพ แต่สื่อความหมายได้ไม่ชัดเจน รวมถึงยังมีข้อจำกัดอยู่บ้างในการเลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เหมาะสม ส่วนการพูดเพื่อแสดงความคิดเห็น นักศึกษาทำได้ไม่ดีนัก นักศึกษาให้เหตุผลเพื่อสนับสนุนความคิดเห็นเพียงเหตุผลเดียว และมีการให้รายละเอียดเล็กน้อย

ร้อยละ 45 ของนักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง เนื่องจากนักศึกษาแทบจะไม่สามารถพูดสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้เลย นักศึกษาบางคนสามารถสนทนาถามตอบทั่วไปได้ แต่ไม่สามารถบรรยายภาพและแสดงความคิดเห็นได้ คำศัพท์ที่ใช้ในการบรรยายภาพไม่ถูกต้อง ใช้ไวยากรณ์ผิดๆ ถูกๆ พูดไม่เป็นประโยค และมีพูดภาษาไทยปะปนออกมาด้วย บางคนก็ไม่สามารถบรรยายภาพได้เลย เมื่อนักศึกษาต้องแสดงความคิดเห็นต่ออนาคตของตนเอง นักศึกษาไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้ชัดเจน พูดเป็นคำๆ ใช้เวลาคิดค่อนข้างนาน และพูดซ้ำไปซ้ำมา ทำให้ผู้สัมภาษณ์ต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการฟัง และมีนักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์ ร้อยละ 10 ในกลุ่มนี้ไม่สามารถ

สื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้เลย ต้องปรับปรุงอย่างเร่งด่วน มีความสามารถระดับ 0 ในการสนทนาทั่วไป การบรรยายภาพ และการแสดงความคิดเห็น

การศึกษาครั้งนี้ พบประเด็นที่น่าสนใจ คือ นักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์เพียงร้อยละ 5 รู้คำศัพท์คำว่า รถพยาบาล แต่ออกเสียงไม่ถูกต้อง จาก ambulance ออกเสียงเป็น umbrella และอีกร้อยละ 60 นักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์จะใช้คำว่า hospital car หรือ emergency car หรือ van แทนคำว่า ambulance

ตารางที่ 6 ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาบัญชี (6 คน)

	ระดับความสามารถ (ต่ำสุด – สูงสุด)					
	0	1	2	3	4	5
ตอนที่ 1 การสนทนาทั่วไป	---	50%	33%	17%		
ตอนที่ 2 การบรรยายภาพ	---	66%	17%	17%		
ตอนที่ 3 การแสดงความคิดเห็น	---	50%	---	33%	17%	---

จากตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ไม่มีกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาสาขาบัญชีที่มีความสามารถระดับดีเยี่ยม โดยความสามารถของนักศึกษาอยู่ในระดับดี พอใช้ และต้องปรับปรุง

ร้อยละ 17 ของนักศึกษาสาขาบัญชีมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในระดับดี โดยมีความสามารถด้านการสนทนาทั่วไปและการบรรยายภาพในระดับสูงสุด แต่ความสามารถด้านการแสดงความคิดเห็นจะอยู่ในระดับ 4 ในการสนทนาทั่วไป การตอบคำถามของนักศึกษามีความเกี่ยวข้องและเหมาะสมกับคำถาม ใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม สามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว เมื่อบรรยายภาพ นักศึกษาสามารถอธิบายเรื่องราวได้เป็นอย่างดี ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจได้ง่าย และเมื่อแสดงความคิดเห็นต่ออนาคตของตนเอง นักศึกษาสามารถอธิบายเหตุผลของความคิดเห็นได้ แม้ว่าจะมีการใช้ไวยากรณ์ที่ผิดบ้างเพียงเล็กน้อยก็ตาม แต่ความคิดเห็นชัดเจนและเข้าใจ

ร้อยละ 33 ของนักศึกษาสาขาบัญชีมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ นักศึกษาสามารถสื่อสารได้เป็นที่เข้าใจทั้งในการสนทนาทั่วไป การบรรยายภาพและการแสดงความคิดเห็น แต่ยังมีการใช้คำภาษาไทยปะปนในการสื่อสาร สามารถบรรยายได้เชื่อมโยงกับรูปภาพ แต่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์อยู่บ้าง เมื่อแสดงความคิดเห็นต่ออนาคตของ

ตนเอง นักศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็นได้ แต่ยังไม่ชัดเจน มีการให้รายละเอียดเพิ่มเติมในการแสดงความคิดเห็นเพียงเล็กน้อย ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์พื้นฐาน

ร้อยละ 50 ของนักศึกษาสาขาบัญชีมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง นักศึกษาไม่สามารถพูดสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้เลย นักศึกษากลุ่มนี้ไม่สามารถตอบคำถามในการสนทนาถามตอบทั่วไปได้อย่างชัดเจน ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และนักศึกษาแทบจะบรรยายภาพไม่ได้เลย ผู้สัมภาษณ์ต้องคอยกระตุ้น เพื่อให้ นักศึกษาเกิดความคิด และพูดออกมา นักศึกษารู้คำศัพท์ในภาพไม่ก็คำ ในการแสดงความคิดเห็น ในช่วงแรกนักศึกษาไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้เลยทำให้ผู้สัมภาษณ์ต้องอธิบายซ้ำๆ จนสามารถแสดงความคิดเห็นได้เพียงเล็กน้อย นักศึกษาจะใช้เวลาคิดค่อนข้างนาน ไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้ต่อเนื่องกัน

เป็นที่น่าสังเกตว่า นักศึกษายังมีข้อจำกัดด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ แม้แต่คำศัพท์พื้นฐานบางคำ นักศึกษามักใช้ภาษาไทยแทนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เช่น ใช้คำว่า ประสบการณ์ แทนคำว่า experience และในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาสาขาบัญชีนี้ มีนักศึกษาถึงร้อยละ 83 ไม่รู้คำศัพท์คำว่า รถพยาบาล

5.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ในการศึกษาว่าระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม โดยผู้วิจัยให้นักศึกษาเลือกตอบมาตรวัดแบบไลต์เคิร์ท ซึ่งมีค่าตั้งแต่ 1 ถึง 5 โดย 1 มีค่าน้อยที่สุด และ 5 มีค่ามากที่สุด ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำค่าที่ได้จากแบบสอบถามและคะแนนการพูดภาษาอังกฤษ มาหาค่าความสัมพันธ์ ด้วยวิธี Pearson's Correlation พบว่า ในภาพรวมระดับคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กันทางสถิติกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แต่หากพิจารณาในปัญหาและอุปสรรครายข้อ จะพบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญในบางส่วน ข้อมูลในตาราง นำเสนอตามค่าสหสัมพันธ์ ดังนี้

ตารางที่ 7 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ข้อที่	ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาความสามารถ	Pearson's Correlation (r)	P-Value
8.	ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด	-0.30*	0.02
15.	ข้าพเจ้าขาดโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และบุคคลอื่น	-0.30*	0.02
21.	ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้ง เมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ	-0.27*	0.03
9.	ข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องคิดคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด	-0.26*	0.03
17.	ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	-0.24*	0.04
12.	ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดให้คู่สนทนาของข้าพเจ้าเข้าใจได้	-0.24*	0.05
6.	ข้าพเจ้ากังวลเมื่อต้องเป็นผู้เริ่มการพูดคุยก่อน	-0.23*	0.05
3.	ข้าพเจ้าออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ชัดเจน	-0.22	0.06
10.	ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการได้	-0.21	0.07
13.	สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไม่เพียงพอ	-0.21	0.07
11.	ข้าพเจ้าไม่กล้าสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น	-0.21	0.08
2.	ข้าพเจ้ากังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์	-0.17	0.12
22.	ข้าพเจ้าเกิดความวิตกกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	-0.17	0.12
27.	ในชั้นเรียน อาจารย์ผู้สอนพูดประโยคภาษาอังกฤษเร็วเกินไป ทำให้ข้าพเจ้าจับใจความไม่ได้	-0.17	0.13
30.	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอน ไม่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสนใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกพูด	-0.15	0.15
25.	อาจารย์ผู้สอนขาดการส่งเสริมและกระตุ้นให้ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	-0.15	0.16
7.	ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงวงสนทนาที่ใช้ภาษาอังกฤษ	-0.14	0.16
1.	ข้าพเจ้ากลัวอาจารย์ผู้สอน	-0.13	0.18

ข้อที่	ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาความสามารถ	Pearson's Correlation (r)	P-Value
4.	ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสสนทนากับชาวต่างชาติ	-0.12	0.21
26.	การจัดกิจกรรมส่งเสริมให้นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยยังไม่เพียงพอ	-0.11	0.23
5.	ข้าพเจ้าขาดแรงจูงใจในการพูดภาษาอังกฤษ	-0.10	0.24
18.	อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าฝึกพูดภาษาอังกฤษน้อยเกินไป	-0.10	0.25
14.	ข้าพเจ้ารู้สึกเงินอายเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	-0.09	0.26
29.	ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อาจารย์ผู้สอนไม่ได้มีการใช้สื่อเพื่อส่งเสริมให้ข้าพเจ้าฝึกฝนทักษะการพูด	-0.09	0.28
23.	ข้าพเจ้าไม่มีแหล่งเรียนรู้เพื่อฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษจากภายนอก	-0.07	0.31
16.	ข้าพเจ้าไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ แม้กระทั่งกับคนไทยด้วยกัน	-0.06	0.35
24.	อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมดในการสอนทักษะการพูด	-0.03	0.41
28.	ข้าพเจ้ามีโอกาสนฝึกฝนทักษะการพูดน้อยในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เนื่องจากมีผู้เรียนจำนวนมาก	0.00	0.49
19.	ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง	0.00	0.50
20	ข้าพเจ้าหมดความพยายามที่จะพูด เนื่องจากพูดติดๆ ขัด ๆ หรือพูดซ้ำ	0.00	0.50
	ภาพรวม	-0.20	0.08

หมายเหตุ: *มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 7 พบว่า แม้ว่าในภาพรวมจะไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แต่เมื่อพิจารณาในบางด้าน จะพบความสัมพันธ์ลักษณะผกผันระหว่างความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหา นั่นคือ ยิ่งกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษมากเท่าใด ก็จะมีปัญหาในการพูดน้อยลงเท่านั้น กล่าวคือ นักศึกษาที่มีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูง มีปัญหาและอุปสรรคในด้านต่างๆ ในการพูดน้อยกว่านักศึกษาที่มีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษต่ำ โดยปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ มี 7 ด้าน เรียงลำดับตามความสำคัญของปัญหาดังนี้ 1. ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด ($r = 0.30$) 2. ข้าพเจ้าขาดโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และบุคคลอื่น ($r = 0.30$) 3. ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้ง เมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ ($r = 0.27$) 4. ข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องคิดคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด ($r = 0.26$) 5. ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ($r = 0.24$) 6. ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดให้คู่สนทนาของข้าพเจ้าเข้าใจได้ ($r = 0.24$) และ 7. ข้าพเจ้ากังวลเมื่อต้องเป็นผู้เริ่มการพูดคุยก่อน ($r = 0.23$) ส่วนปัญหาอื่นๆที่จะเป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษก็มีความสัมพันธ์ในลักษณะผกผันกับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเช่นกัน ถึงแม้ว่า จะไม่อยู่ในระดับที่มีนัยสำคัญทางสถิติ เช่น ข้าพเจ้าออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ชัดเจน ข้าพเจ้าไม่กล้าสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ข้าพเจ้ากังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์ และข้าพเจ้าเกิดความวิตกกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ

5.1.4 วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มที่มีคะแนนสูงและคะแนนต่ำ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามที่ให้กลุ่มตัวอย่างเรียงลำดับวิธีการพัฒนาตนเองตามลำดับความสนใจในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทุกคนมีวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองที่คล้ายคลึงกันในสองอันดับแรก

ตารางที่ 8 วิธีการพัฒนาทักษะการพูดที่แตกต่างกันของนักศึกษาในกลุ่มที่มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	
กลุ่มที่มีคะแนนสูง	กลุ่มที่มีคะแนนต่ำ
1. ดูภาพยนตร์	1. ฟังเพลงภาษาอังกฤษ
2. ฟังเพลงภาษาอังกฤษ	2. ดูภาพยนตร์
3. หาโอกาสสนทนาภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	3. ฟังเพลงแล้วพูดตาม
4. ฟังเพลงแล้วพูดตาม	4. ฟังสนทนากับเพื่อนชาวไทย
5. ฟังสนทนากับเพื่อนชาวไทย	4. หาโอกาสสนทนาภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ
5. เข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องพูดภาษาอังกฤษ	5. จัดจำนวนมาใช้ในการพูด
6. ฟังพูดภาษาอังกฤษผ่านสื่อออนไลน์ เช่น Facebook, MSN Messenger เป็นต้น	6. เข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องพูดภาษาอังกฤษ
7. ลงเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูด	7. เรียนรู้ผ่าน โปรแกรมสำเร็จรูป
8. จัดจำนวนมาใช้ในการพูด	8. ฟังพูดภาษาอังกฤษผ่านสื่อออนไลน์ เช่น Facebook, MSN Messenger เป็นต้น
9. เรียนรู้ผ่าน โปรแกรมสำเร็จรูป	9. ลงเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูด

จากตารางที่ 8 พบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนสูง จะใช้วิธีการดูภาพยนตร์ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองมากที่สุด รองลงมาคือ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การหาโอกาสสนทนาภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ และการฟังเพลงแล้วพูดตาม ขณะที่ นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนต่ำ จะใช้วิธีการฟังเพลงภาษาอังกฤษ รองลงมาคือ การดูภาพยนตร์ การฟังเพลงสนทนาแล้วพูดตาม และการฟังสนทนากับเพื่อนชาวไทย

นอกจากนี้ วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนสูงเลือกใช้น้อยที่สุด คือ การเรียนรู้ผ่าน โปรแกรมสำเร็จรูป และนักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนต่ำ เลือกใช้วิธีการลงเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นลำดับสุดท้ายในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตน

5.1.5 ผลการสัมภาษณ์เชิงโครงสร้าง

ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 50 คน หลังจากที่นักศึกษาเข้ารับการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ สามารถสรุปเป็นประเด็นหลัก ได้ 2 ประเด็น ได้แก่

- 1) ปัญหาหลักที่พบในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
- 2) วิธีการในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ปัญหาหลักที่พบในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 50 คน พบว่า ร้อยละ 10 ของนักศึกษาที่มีคะแนนความสามารถด้านภาษาอังกฤษสูง ให้ความคิดเห็นว่า ปัญหาหลักๆคือ ข้อจำกัดด้านคำศัพท์ เนื่องจาก นักศึกษาไม่รู้ว่าจะเลือกใช้คำศัพท์คำไหนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ส่วนในเรื่องของความกังวล นักศึกษากลุ่มนี้ แทบจะไม่มี ความกังวลเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ

ขณะเดียวกัน ร้อยละ 90 ของนักศึกษาที่มีคะแนนความสามารถด้านภาษาอังกฤษต่ำ ให้ความคิดเห็นว่า ความกลัวและความกังวล เป็นปัญหาใหญ่ที่ทำให้ไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ เนื่องจากนักศึกษากลัวว่าคู่สนทนาจะไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ตนเองพูด กลัวว่าตนเองจะพูดผิด กลัวจะใช้ไวยากรณ์ผิด ทำให้นักศึกษาไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ ไม่กล้าแสดงออก เมื่อต้องออกมาพูดหน้าชั้นเรียน อีกทั้ง นักศึกษาเหล่านี้ ยังให้ความเห็นว่า การไม่รู้คำศัพท์เป็นหนึ่งในอุปสรรคในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพราะเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษาต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้ง บางครั้งก็ไม่สามารถนึกศัพท์ภาษาอังกฤษได้เลย เนื่องจากความรู้ด้านคำศัพท์ไม่เพียงพอ

ผลจากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มตัวอย่างสอดคล้องกับผลจากแบบสอบถามที่พบว่า ความกลัวและความกังวล เป็นปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนต่ำ จึงส่งผลให้นักศึกษาไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากการสัมภาษณ์ พบว่า นักศึกษาทั้งกลุ่มที่มีคะแนนสูงและต่ำ มีวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่คล้ายคลึงกัน คือ การดูภาพยนตร์ และการฟังเพลงภาษาอังกฤษ โดย 2 วิธีนี้เป็นวิธีที่นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนสูงและต่ำ เลือกใช้เป็นอันดับ 1 และ 2 โดยลำดับ และ

นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนสูง เลือกที่จะหาโอกาสพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นลำดับที่สาม ขณะที่กลุ่มที่มีคะแนนต่ำ เลือกใช้วิธีฝึกสนทนากับเพื่อนชาวไทย

ผลจากการสัมภาษณ์นักศึกษาททั้งสองกลุ่มเกี่ยวกับวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สอดคล้องและสนับสนุนผลจากแบบสอบถาม ที่พบว่า การดูภาพยนตร์และการฟังเพลงภาษาอังกฤษ เป็นสองวิธีที่นักศึกษานำไปใช้ในการพัฒนาตนเองมากที่สุด

5.2 การอภิปรายผล

การอภิปรายผลการศึกษา แบ่งออกได้ 3 ประเด็น ดังนี้

5.2.1 ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

จากผลการศึกษา สามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชามีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษทั้ง 4 ระดับ ได้แก่ *ระดับดีเยี่ยม ดี พอใช้ และต้องปรับปรุง* โดยนักศึกษาที่มีความสามารถ*ระดับดีเยี่ยม* ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาจากสาขาวิชาแพทยศาสตร์และทันตแพทยศาสตร์ นักศึกษาที่มีความสามารถ*ระดับดี* ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาทันตแพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี ส่วนนักศึกษาที่มีความสามารถ*ระดับพอใช้*จะมาจากทั้ง 5 สาขาวิชา และกลุ่มสุดท้าย นักศึกษาที่มีความสามารถ*ระดับที่ต้องปรับปรุง* ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาจากสาขา พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี

ร้อยละ 12 ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ใน*ระดับดีเยี่ยม* กล่าวคือ นักศึกษาสามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว ทั้งด้านการสนทนาทั่วไป การบรรยายภาพ และการแสดงความคิดเห็น ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง

ร้อยละ 14 ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง มีความสามารถอยู่ใน*ระดับดี* นักศึกษาสามารถสื่อสารได้คล่องแคล่วในด้านการสนทนาทั่วไปและการบรรยายภาพ สามารถแสดงความคิดเห็นได้ แต่ให้รายละเอียดเพิ่มเติมเล็กน้อย

ร้อยละ 40 ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง มีความสามารถอยู่ใน*ระดับพอใช้* นักศึกษาสามารถสื่อสารได้บ้าง แต่การเลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์เป็นไปอย่างจำกัด ใช้ภาษาไทยปะปนกับภาษาอังกฤษ และออกเสียงยังไม่ชัดเจนและถูกต้อง

ร้อยละ 34 ของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง มีความสามารถอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง นักศึกษาสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ค่อนข้างน้อย พูดได้เพียงคำสั้นๆ ไม่เป็นประโยค และบางคน ไม่สามารถสื่อสารหรือตอบคำถามใดๆได้เลย

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สอดคล้องกับการประเมินตนเองของนักศึกษา ซึ่งผู้วิจัยให้นักศึกษาประเมินตนเองเกี่ยวกับระดับความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตน ใน 5 ระดับ ได้แก่ ดีมาก ดี ปานกลาง อ่อน ไม่สามารถสื่อสารได้ พบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษดีเยี่ยม จะประเมินระดับการพูดภาษาอังกฤษของตนเองอยู่ในระดับดี และดีเยี่ยม และให้ความเห็นว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุด ซึ่งการเห็นความสำคัญของทักษะการพูด น่าจะส่งผลให้นักศึกษาพัฒนาทักษะการพูดของตนเองอย่างสม่ำเสมอ และทำให้ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับดีเยี่ยม ขณะเดียวกัน นักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในระดับที่ต้องปรับปรุง จะประเมินระดับการพูดภาษาอังกฤษของตนเองอยู่ในระดับอ่อน และระดับที่ไม่สามารถสื่อสารได้ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาสามารถรับรู้ถึงความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเองเช่นกัน นอกจากนี้ การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการประเมินตนเองของกลุ่มที่มีความสามารถในระดับดีและพอใช้ จะมีความหลากหลายในการประเมินตั้งแต่ระดับดี ปานกลาง อ่อน และไม่สามารถสื่อสารได้

ในจำนวนนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถระดับดีเยี่ยม มีจำนวนถึงร้อยละ 66 ที่มีโอกาสได้เรียนรู้กับเจ้าของภาษาตั้งแต่เด็ก และชอบทำกิจกรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษอยู่เสมอ ทำให้นักศึกษาซึมซับภาษาอังกฤษและสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง

นอกจากนี้ พบว่า ประสบการณ์ต่างประเทศน่าจะส่งผลต่อความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาของนักศึกษา โดยนักศึกษาส่วนใหญ่ที่มีระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษดีเยี่ยม เคยมีโอกาสดูไปสัมผัส และใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศกับเจ้าของภาษาโดยตรง ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารทำให้นักศึกษาสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Collentine (2004) ที่พบว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษที่เคยไปเรียนต่างประเทศ จะมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะความสามารถด้านการพูดเล่าเรื่องได้อย่างคล่องแคล่วมากกว่าผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะในห้องเรียนหรือในประเทศของตนเอง เนื่องจากผู้เรียนที่เคยไปเรียนต่างประเทศ สามารถสื่อสาร และเล่าเรื่องเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว และสามารถใช้ภาษาได้เหมือนกับเจ้าของภาษา จากการศึกษาของ Lafford (2006) ที่ได้ทำการศึกษาถึงผลกระทบในการเรียนรู้ภาษาในบริบทในห้องเรียนและต่างประเทศ พบว่า การเรียนในต่างประเทศเป็นแหล่งเรียนรู้ที่ดีที่สุดที่จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาและเข้าใจวัฒนธรรม โดยนักศึกษาที่มีประสบการณ์และเคย

อาศัยอยู่กับครอบครัวต่างชาติ ไม่เพียงแต่จะได้เรียนรู้วัฒนธรรมเท่านั้น แต่นักศึกษาสามารถใช้ภาษานั้นได้อย่างคล่องแคล่ว เกิดการพัฒนาด้านการออกเสียง การใช้ไวยากรณ์ และความรู้ด้านคำศัพท์มากกว่านักศึกษาที่อาศัยอยู่ในประเทศและได้รับการเรียนรู้เฉพาะในห้องเรียน สอดคล้องกับ Anne et al. (2000) ซึ่งกล่าวว่า ผู้เรียนที่ได้ไปเรียนต่างประเทศเป็นระยะเวลา 1 ปี สามารถพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะความสามารถด้านคำศัพท์ได้มากกว่าผู้เรียนที่ใช้ชีวิตในต่างประเทศ ในระยะเวลาเพียง 1 ภาคการศึกษา ผลการศึกษาของ Llanes & Munoz (2009) ที่ศึกษาความสามารถภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวสเปน ที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศเป็นระยะเวลา 3-4 สัปดาห์ พบว่า การไปเรียนต่างประเทศเพียงแค่ระยะเวลาสั้นๆ 3-4 สัปดาห์ก็สามารถช่วยพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนได้เป็นอย่างดี นักเรียนสามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง ความผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ลดลงอย่างเห็นได้ชัดหลังจากที่นักเรียนได้รับประสบการณ์จากต่างประเทศ

ขณะที่ ในกลุ่มนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับที่ต้องปรับปรุง ไม่มีใครมีโอกาสไปใช้ชีวิตหรือศึกษาในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร ทำให้ไม่มีโอกาสใช้และฝึกฝน ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูด เพราะในบริบทสังคมไทย นักศึกษาไทยมีโอกาสน้อยที่จะได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง นักศึกษาในกลุ่มที่มีความสามารถอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง บางคนให้ข้อมูลว่า รู้คำศัพท์ แต่ไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ เพราะไม่มีประสบการณ์การใช้ภาษาในสถานการณ์จริง จึงขาดความมั่นใจในการพูด ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

5.2.2 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากการสัมภาษณ์ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยแบ่งนักศึกษาวออกเป็น 2 กลุ่มตามระดับคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธี 33% เป็นนักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูง 17 คน และกลุ่มที่มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษต่ำ 17 คน พบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูง แทบจะไม่มีปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แม้ว่าบางคนจะให้ความเห็นว่า คำศัพท์ เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้นักศึกษาพูดไม่คล่องแคล่วก็ตาม อย่างไรก็ตาม นักศึกษากลุ่มนี้ก็ยังสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างดี

ขณะที่ ปัญหาและอุปสรรคของนักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนด้านการพูดภาษาอังกฤษต่ำ ส่วนใหญ่เกิดจากปัจจัยที่มาจากตัวนักศึกษาเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความกังวล และความไม่มั่นใจ เพราะความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์มีอย่างจำกัด เมื่อนักศึกษาต้องพูด ส่งผลให้นักศึกษา

เกิดความกังวล เมื่อคิดคำศัพท์ไม่ออก ทำให้นักศึกษาขาดความมั่นใจ และรู้สึกกลัวเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษากลัวว่าผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่นักศึกษาต้องการจะสื่อ ทำให้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไม่เกิดการพัฒนา สิ่งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ นำสมร พงษ์พานิช (2554) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการใช้ภาษาอังกฤษในการนำเสนอและการพูดแสดงความคิดเห็นในที่สาธารณะ (Public Speaking) ของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า ความมั่นใจ ความกังวล และความเขินอาย เป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการใช้ภาษาอังกฤษ เนื่องจาก นักศึกษามีความรู้ในเรื่องของคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ และทักษะในการเรียบเรียงความคิดในการนำเสนอไม่เพียงพอ ส่งผลให้ขาดประสิทธิภาพในการสื่อสารภาษาอังกฤษในรูปแบบของการพูดนำเสนอและการพูดแสดงความคิดเห็นในที่สาธารณะ อีกทั้ง สอดคล้องกับการศึกษาของ Juhana (2012) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ประเทศอินโดนีเซีย พบว่า ความกังวล ความอาย การกลัว การขาดความมั่นใจในตัวเอง เป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ สาเหตุเนื่องมาจากนักเรียนส่วนใหญ่กลัวว่าจะใช้คำศัพท์หรือไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง กลัวว่าตนเองจะพูดผิดเมื่อต้องออกไปพูดหน้าชั้นเรียน นอกจากนี้ Fahmongkolchai (2011) และ Sursattayawong (2006) ได้กล่าวไว้ว่า สาเหตุที่ผู้พูดไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้นั้น เนื่องจาก ผู้พูดมีความรู้ด้านคำศัพท์ไม่เพียงพอ ทำให้เมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ผู้พูดนึกคำศัพท์ไม่ออก ไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ รวมถึงการใช้ไวยากรณ์ที่ไม่ถูกต้อง ทำให้ผู้พูดเกิดความกลัวเมื่อต้องพูดกับชาวต่างชาติ

5.2.3 วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ในแง่ของวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนสูงและต่ำ มีวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองที่คล้ายคลึงกัน โดยเลือกใช้การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษและการฟังเพลงภาษาอังกฤษเป็นลำดับหนึ่งและสอง ทั้งสองวิธีนี้เป็นอีกหนึ่งวิธีการที่สำคัญในการฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แต่กลุ่มสูงจะใช้วิธีเหล่านี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่า คือ นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนสูง กล่าวว่า นักศึกษาฝึกพูดภาษาอังกฤษโดยการดูภาพยนตร์และการฟังเพลง ขณะดูภาพยนตร์ นักศึกษาจะดูที่มีคำบรรยายด้านล่าง และจะจดหยุดทุกครั้งที่ตรงคำหรือประโยคที่ชอบ หรือคำและประโยคที่ตนเองออกเสียงผิด เมื่อได้ยินคำๆ นั้นจากในภาพยนตร์ ทำให้นักศึกษาเรียนรู้และจดจำการออกเสียงที่ถูกต้องได้เอง นอกจากนี้บางคนจะจดสำนวนที่ได้จากการดูภาพยนตร์ลงสมุด และนำไปทบทวนในภายหลัง และเมื่อฟังเพลง นักศึกษากลุ่มนี้เลือกที่จะอ่านเนื้อเพลงประกอบกับการฟังเพลง เมื่อเจอคำศัพท์ที่นักศึกษาไม่ทราบ

ความหมาย นักศึกษาก็จะไปเปิดความหมายจากพจนานุกรม ทำให้นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ หลังจากนั้น นักศึกษาจะฝึกร้องตาม เป็นการฝึกการออกเสียงและสำเนียงไปในตัว ขณะที่นักศึกษาที่มีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษต่ำส่วนใหญ่ จะใช้วิธีการฟังเพลงและการดูภาพยนตร์เพื่อความบันเทิงมากกว่าการเรียนรู้

การดูภาพยนตร์และการฟังเพลงภาษาอังกฤษ เป็นสื่อที่นำเสนอทั้งภาพและเสียง ดังนั้น นักศึกษาสามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดได้โดยการฟังสำเนียงจากเจ้าของภาษา ได้ เรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษจากสถานการณ์จริงที่หลากหลายตามเนื้อหาในภาพยนตร์ และช่วยลดความวิตกกังวลในการเรียน การใช้ภาพยนตร์และการฟังเพลงภาษาอังกฤษในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับงานวิจัยของชนธิภา คุณยศยิ่ง และคณะ (2554) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลในการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 โรงเรียนโปลิเทคนิคลานนาเชียงใหม่ พบว่า กิจกรรมเพลงเป็นสื่อที่ช่วยเพิ่มทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ผู้เรียนจะเพลินเพลินไปกับเนื้อหาและดนตรีของเพลง ผู้เรียนยังสามารถพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษของตนเองได้ โดยการเรียนรู้คำศัพท์ผ่านบทเพลง ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนสามารถพบบ่อยในชีวิตประจำวัน พัชรี โภคาสัมฤทธิ์ (2555) สนับสนุนว่า การใช้เพลงภาษาอังกฤษในการเรียนรู้และสามารถเป็นกิจกรรมที่สามารถทำควบคู่กับกิจกรรมอื่นๆ ได้ง่าย โดยผู้เรียนจะสามารถเพิ่มพูนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง โดยการฟังและฝึกร้องออกเสียงให้เหมือนกับนักร้อง ซึ่งเป็นวิธีที่สามารถช่วยในเรื่องของการออกเสียงคำศัพท์ให้ชัดเจนได้อีกด้วย นอกจากนี้ ผลการวิจัยของ อาทิตยา เวียงนิล (2555) ที่พบว่า กิจกรรมต่างๆ เช่น สื่อการเรียนรู้สำเร็จรูป หรือสื่อต่างๆบนอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะเป็นการโต้ตอบข้อความผ่านทาง การ chat หรือเป็นการชมคลิปวิดีโอแล้วฝึกพูดตาม รวมถึงภาพยนตร์และเพลงนั้น เป็นกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษนอกหลักสูตรที่สามารถกระตุ้นให้นักศึกษาใช้ภาษาอังกฤษได้ทุกทักษะ โดยเฉพาะทักษะการพูด โดยนักศึกษานำไปพัฒนาเพื่อช่วยให้การสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันคล่องแคล่วมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ นักศึกษาที่มีคะแนนสูง เลือกใช้วิธีการหาโอกาสพูดคุยกับชาวต่างชาติ และฝึกฟังบทสนทนาแล้วพูดตาม เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองเป็นลำดับที่สาม และสี่ รองจากการดูภาพยนตร์และการฟังเพลงภาษาอังกฤษ แสดงถึงความมั่นใจในการแสวงหาโอกาสในการฝึกฝนและเรียนรู้ด้วยตนเอง ขณะที่นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนต่ำ ใช้วิธีการฝึกฟังบทสนทนาแล้วพูดตาม และการฝึกสนทนากับเพื่อนชาวไทยเป็นลำดับที่สามและสี่ ซึ่งวิธีการนี้ไม่น่าจะช่วยให้ นักศึกษาพัฒนาการพูดได้มากนัก เพราะในความจริง โอกาสที่คนไทยจะพูด

ภาษาอังกฤษกับคนไทยเองมีน้อย วิธีการฝึกสนทนากับเพื่อนชาวไทยยังสะท้อนปัญหาความกังวลและไม่มั่นใจที่จะพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติของนักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนต่ำอีกด้วย

วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนสูงนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดน้อยที่สุด คือ การเรียนรู้ผ่าน โปรแกรมสำเร็จรูป และนักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนต่ำ เลือกการลงเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นวิธีสุดท้ายในการพัฒนาทักษะของตน

6. สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ ศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ รวมถึงปัญหาอุปสรรคและวิธีการในพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ผลการศึกษาพบว่า ร้อยละ 12 ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจาก 5 สาขาวิชาที่จะได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สามารถสื่อสารได้อย่างดีเยี่ยม และสามารถแข่งขันได้เมื่อมีการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์และทันตแพทยศาสตร์ ขณะที่ ร้อยละ 34 ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ยังต้องเร่งพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพราะนักศึกษามีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในระดับที่ต้องปรับปรุง นักศึกษากลุ่มนี้มีปัญหาอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะปัญหาที่มาจากตนเอง เช่น ความกังวล และความไม่มั่นใจในการใช้ภาษา นักศึกษากังวลว่าตนเองจะพูดผิด ไวยากรณ์ หรือกลัวว่าจะใช้คำศัพท์หรือไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง นักศึกษากลุ่มนี้ส่วนใหญ่มาจากสาขาพยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี

การศึกษาในครั้งนี้เป็นข้อมูลให้ผู้รับผิดชอบในทุกๆระดับ รวมทั้งอาจารย์และผู้ปกครอง ต้องเร่งส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของนักศึกษา เพื่อเพิ่มความสามารถด้านการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น เนื่องจาก การเกิดขึ้นของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี 2558 ทำให้ประเทศไทยเกิดการเปลี่ยนแปลงในหลายๆด้าน ประชากรในภูมิภาคอาเซียน สามารถเดินทางข้ามพรมแดนเพื่อหางานทำและแสวงหาโอกาสที่ดีกว่าให้กับชีวิต ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสาร นักศึกษาจึงจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับสถานการณ์ในอนาคต ในส่วนของตัวนักศึกษาเอง ก็ต้องตระหนักถึงระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของตนและเตรียมพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น โดยเฉพาะทักษะการพูดเพื่อเพิ่มโอกาสในการทำงานและการสื่อสารในอนาคตต่อไป

6.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งนี้

6.2.1 มหาวิทยาลัยและคณะต้นสังกัดของนักศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชาควรตระหนักถึงปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยเฉพาะทักษะการพูด และควรส่งเสริมการจัดกิจกรรมต่างๆที่สามารถส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษให้แก่นักศึกษา สร้างบรรยากาศในการใช้ภาษาอังกฤษ ในชีวิตประจำวัน สนับสนุนและส่งเสริมให้นักศึกษามีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด เพื่อเพิ่มทักษะความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษให้อยู่ในระดับที่สูงขึ้น และสร้างความพร้อมในการก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี 2558

6.2.2 คณะที่รับผิดชอบด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และอาจารย์ผู้สอนควรพัฒนาวิธีการสอนภาษาอังกฤษ โดยเน้นให้นักศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้ โดยเฉพาะการพูดและการฟังภาษาอังกฤษ ในการจัดการเรียนการสอน ชั้นเรียนไม่ควรมีนักศึกษาจำนวนมากเกินไป เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น ควรมีกิจกรรมในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้มากขึ้น เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้คำศัพท์ในการสื่อสารได้ เนื่องจากความรู้ด้านคำศัพท์จะมีผลต่อทักษะการสื่อสาร (Nation, 2001) อีกทั้ง ครูผู้สอนควรสร้างโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทั้งในและนอกชั้นเรียนอย่างจริงจังและสม่ำเสมอ เพื่อลดความวิตกกังวล และเสริมสร้างความมั่นใจให้นักศึกษาในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

6.2.3 นักศึกษาต้องตระหนักถึงระดับความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษของตน โดยเฉพาะทักษะการพูด เพื่อพัฒนาตนเอง นักศึกษาที่มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีแล้ว ควรพัฒนาและฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ และพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น โดยการหากิจกรรมพัฒนาการสื่อสารของตนเอง หาโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากการพัฒนาทักษะทางภาษา เป็นสิ่งที่ต้องทำอย่างต่อเนื่อง เพื่อไม่ให้เกิดการลืม ส่วนนักศึกษาที่ยังมีข้อจำกัดในการสื่อสารด้านภาษาอังกฤษ ต้องเร่งพัฒนาปรับปรุงความสามารถของตนเอง เพิ่มพูนคำศัพท์ เพื่อเตรียมพร้อมต่อตลาดแรงงานในอนาคต

6.3 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

6.3.1 ควรมีการศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ รวมทั้งปัญหาในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยอื่นๆในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาในสาขาที่จะเข้าสู่การเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อมุ่งเน้นพัฒนา

และส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษให้แก่นักศึกษาไทย และช่วยเสริมสร้างความพร้อมด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558

6.3.2 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับระดับความสามารถภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในทักษะอื่นๆ เช่น การฟัง การอ่าน หรือการเขียน เพื่อเร่งพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2553). *สถิติสำหรับงานวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนา ชาตตระกูล. (2551). การศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษของเจ้าของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม. *วารสารวิจัย มสค.*, 4, 1-18.
- กองทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (2555). *สถิตินักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*. ค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2555, จาก <http://reg.psu.ac.th/StatHatyaiStudent/>
- ขวัญใจ เดชเสนสกุล. (2555). *ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะที่แรงงานไทยยังต้องพัฒนา*. ค้นเมื่อ 31 ธันวาคม 2555, จาก <http://www.thai-aec.com/458>
- คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาความก้าวหน้าและมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในประเทศไทย. (ม.ป.ป.). *แผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ พุทธศักราช 2549–2553*. กรุงเทพมหานคร.
- ชนธิภา คุณยศยิ่ง, ธิดารัตน์ เหลืองไตรรัตน์, อัยลดา ศรีสมบัติ, จันทิมา จันตาบุตร, คณิน บุญเสริม, และสุชาติ กองกุล. (2554). *การใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลในการสื่อสารของนักเรียน*. รายงานการวิจัย. เชียงใหม่.
- นำสมร พงษ์พานิช. (2554). *การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551*. *วารสารมนุษยศาสตร์*, 18, 85-97.
- นุศจิ ทวีวงศ์. (2552). *กฎบัตรอาเซียนรัฐธรรมนูญที่ใช้ปกครองกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนจะต้องให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน*. ค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2556, จาก <http://www.thaingo.org>
- พัชรี โกลาสัมฤทธิ์. (2555). *กิจกรรมนอกหลักสูตรเพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน*. *วารสาร มจร. วิชาการ*, 15, 181-195.

สมชาย วรภิเษมสกุล. (2554). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 3). อุตรธานี: อักษรศิลป์การพิมพ์.

อรพรรณ วีระวงศ์. (2554). *มศว ระบุเด็กไทยเรียนอังกฤษเพื่อสอบมากกว่านำมาใช้ในชีวิตประจำวัน*. ค้นเมื่อ 30 ธันวาคม 2555, จาก <http://www.manager.co.th/campus/viewnews.aspx?newsID=9540000155943>

อดิศา เตียว และคณะ. (2547). *โครงการข้อมูลพื้นฐานเพื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศระดับอุดมศึกษาในภาคใต้*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

อารีรักษ์ มีแจ้ง, คุษฎี รุ่งรัตนกุล, นันทวัน ชุมตันติ และอภิชัยรุ่งเรือง. (2554). การวิจัยเพื่อประเมินผลการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย. *วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 13, 55-72.

Collentine, J.G. (2004). The effects of learning contexts on morphosyntactic and lexical development. *Studies in Second Language Acquisition*, 26, 227-248.

Fahmongkolchai, A. (2011). Needs and problems in English listening and speaking skills of CIMB Thai Bank Tellers. Master's Project, M.A. Business English for International Communication Srinakharinwirot University, Bangkok.

Anne, I., Vivesboix, G., & Meara, P. (2000). The impact of study abroad on the vocabulary development of different proficiency groups. *Spanish Applied Linguistics*, 4, 55-84.

Islam, M.A. (2004). English looking for the lost language. *In The Daily Star Web Edition*, 5.

Juhana. (2012). Psychological factors that hinder students from speaking in English class (A class study in a senior high school in South Tangerang, Banten, Indonesia). *Journal of Education and Practice*, 3, 100-110.

Khamkhien, A. (2010). Thai learner's English pronunciation competence: Lesson learned from word stress assignment. *Journal of Language Teaching and Research*, 1, 757-764.

- Lafford, B.A. (2006). *The effects of study abroad vs. classroom contexts on Spanish SLA: Old assumptions new insights and future research directions*. In selected Proceedings of the 7th Conference on the Acquisition of Spanish and Portuguese as First and Second Languages, 1-25.
- Llanes, A., & Munoz, C. (2009). A short stay abroad: Does it make a difference?. *System*, 37, 353-365.
- Manivannan, G. (2000). *Importance of the English Language*. Retrieved December 25, 2013, from <http://www.usingenglish.com/teachers/articles/importance-english-language.html>
- Nation, P. (2001). *Learning vocabulary in another language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Prapphal, K. (2001). English proficiency of Thai learners and directions of English teaching in Thailand. *Journal of English Studies*, 1, 6-12.
- Sursattayawong, O. (2006). A survey of English speaking problems of nurses at Rajavithi Hospital. (Master's Degree). Srinakharinwirot University, Bangkok.
- Thairungroj, S. (2012). An analysis of competitive potential of skilled labor in the service sector free opening under the ASEAN economic community (AEC). *Thailand Economic and Business Review*, 4.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก**แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ****Part 1: Response to questions**

Directions: In this part of the test, you will answer three questions. No preparation time is provided.

1. Tell me about your free time. How do you spend your free time?
2. Do you surf the internet? If yes, how often? What are the advantages/ disadvantages? If not, why not?
3. What is the place you would like to visit? Why?

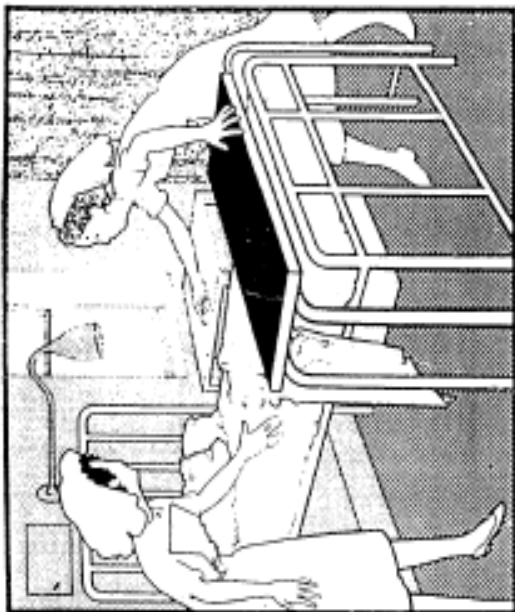
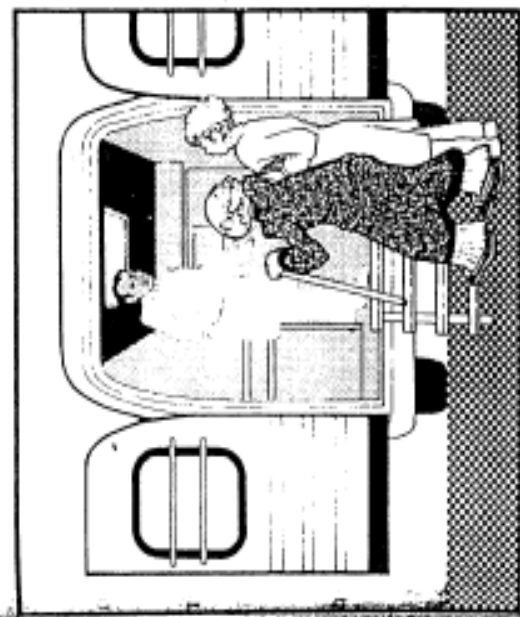
Part 2: Describe a picture

Direction: In this part of the test, you will describe the picture as much detail as you can. You will have 30 seconds to prepare your response. Then you will have at least 2 minutes to speak about the picture.

Part 3: Express an opinion

Direction: In this part of the test, you will give your opinion about a specific topic. Be sure to say as much as you can in the time allowed. You will have 15 seconds to prepare. Then you will have 2 minutes to speak.

After finishing Bachelor's degree, some people prefer to study for their Master's degree while others prefer to work and make money, which one do you think is a good choice for you? Give reasons to support your opinion.

ภาคผนวก ข

เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

Part 1: Response to questions

SCORE	RESPONSE DESCRIPTION
3	<p>The response is a full, relevant, socially appropriate reply to the question.</p> <ul style="list-style-type: none"> - The delivery requires little listener effort. - The choice of vocabulary is appropriate. - The use of structures fulfills the demands of the task.
2	<p>The response is a partially effective reply to the question, but is not complete, fully appropriate.</p> <ul style="list-style-type: none"> - The delivery may require some listener effort but is mostly intelligible. - The choice of vocabulary may be limited or somewhat inexact, although overall meaning is clear. - The use of structures may require some listener effort for interpretation.
1	<p>The response does not answer the question effectively. Relevant information is not conveyed successfully.</p> <ul style="list-style-type: none"> - The delivery may impede or prevent listener comprehension. - The choice of vocabulary may be inaccurate or rely on repetition of the prompt. - The use of structures may interfere with comprehensibility.
0	<p>No response OR no English in the response OR the response is completely unrelated to the test.</p>

Part 2: Describe a picture

SCORE	RESPONSE DESCRIPTION
3	<p>The response describes the main features of the picture.</p> <ul style="list-style-type: none"> - The delivery may require some listener effort, but it is generally intelligible. - The choice of vocabulary and use of structures allows coherent expression of ideas.
2	<p>The response is connected to the picture, but meaning may be obscured in places.</p> <ul style="list-style-type: none"> - The delivery requires some listener effort. - The choice of vocabulary and use of structures may be limited and may interfere with overall comprehensibility.
1	<p>The response may be connected to the picture, but the speaker's ability to produce intelligible language is severely limited.</p> <ul style="list-style-type: none"> - The delivery may require significant listener effort. - The choice of vocabulary and use of structures is severely limited OR significantly interferes with comprehensibility.
0	<p>No response OR no English in the response OR the response is completely unrelated to the test.</p>

Part 3: Express an opinion

SCORE	RESPONSE DESCRIPTION
5	<p>The response clearly indicates the speaker's choice or opinion, and support of the choice or opinion is readily intelligible, sustained, and coherent. The response is characterized by ALL of the following:</p> <ul style="list-style-type: none"> - The speaker's choice or opinion is supported with reason(s), details, arguments, or exemplifications; relationships between ideas are clear. - The speech is clear with generally well-paced flow. It may include minor lapses or minor difficulties with pronunciation or intonation patterns that do not affect overall intelligibility. - Good control of basic and complex structures, as appropriate, is exhibited. Some minor errors may be noticeable but they do not obscure meaning.

	<ul style="list-style-type: none"> - The use of vocabulary is effective, with allowance for occasional minor inaccuracy.
4	<p>The response clearly indicates the speaker's choice or opinion and adequately supports or develops the choice or opinion.</p> <ul style="list-style-type: none"> - The response explains the reason(s) for the speaker's choice or opinion, although the explanation may not be fully developed; relationships between ideas are mostly clear, with occasional lapses. - Minor difficulties with pronunciation, intonation, or pacing are noticeable and may require listener effort at times, although overall intelligibility is not significantly affected. - The response demonstrates fairly automatic and effective use of grammar but may be somewhat limited in the range of structures used. - The use of vocabulary is fairly effective. Some vocabulary may be inaccurate or imprecise.
3	<p>The response expresses a choice, preference, or opinion, but development and support of the choice or opinion is limited.</p> <ul style="list-style-type: none"> - The response provides at least one reason supporting the choice, preference, or opinion. However, it provides little or no elaboration of the reason, repeats itself with no new information, is vague, or is unclear. - The speech is basically intelligible, though listener effort may be needed because of unclear articulation, awkward intonation, or choppy rhythm/pace; meaning may be obscured in places. - The response demonstrates limited control of grammar; for the most part, only basic sentence structures are used successfully. - The use of vocabulary is limited.
2	<p>The response states a choice, preference, or opinion relevant to the prompt, but support for the choice, preference, or opinion is missing, unintelligible, or incoherent.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Consistent difficulties with pronunciation, stress, and intonation cause considerable listener effort; delivery is choppy, fragmented, or telegraphic; there may be long pauses and frequent hesitations.

	<ul style="list-style-type: none">- Control of grammar severely limits expression of ideas and clarity of connections among ideas.- The use of vocabulary is severely limited or highly repetitious.
1	The response is limited to reading the prompt or the directions aloud OR the response fails to state an intelligible choice, preference, or opinion as required by the prompt OR the response consists of isolated words or phrases, or mixtures of the first language and English.
0	No response OR no English in the response OR the response is completely unrelated to the test.

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

แบบสอบถามปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามฉบับนี้ เป็นแบบสอบถามที่จัดทำขึ้นสำหรับใช้ในการศึกษาและจัดทำวิทยานิพนธ์ โดยเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สำหรับข้อมูลที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถามฉบับนี้ จะถูกนำไปใช้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะนำไปผ่านการประมวล การวิเคราะห์ และสังเคราะห์ออกมาเป็นภาพรวม เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้เหมาะสมและเกิดประโยชน์กับนักศึกษา สำหรับข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม จะถือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งจะถูกลบปิดเป็นความลับและจะไม่มีผลกระทบต่อผู้ตอบแบบสอบถามอย่างแน่นอน

ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่าน ในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้ตามความเป็นจริง และตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด ซึ่งแบบสอบถามฉบับนี้ มีจำนวน 3 หน้า ประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ตอนที่ 2 ปัญหาในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ขอขอบคุณอย่างสูง
นางสาวณัฐนันท์ ฤทธิรัตน์
ผู้วิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง: กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

1. คณะ

- ทันตแพทยศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์
 พยาบาลศาสตร์ การบัญชี

2. ท่านเคยไปประเทศที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารหรือไม่

เคย

ประเทศ ระยะเวลา

วัตถุประสงค์ในการไป

- นักเรียนแลกเปลี่ยน ท่องเที่ยว
 โครงการ Work & Travel อื่นๆ (ระบุ)

.....

ไม่เคย

3. ความสามารถทักษะการพูดของท่านอยู่ในระดับใด

- ดีมาก ดี ปานกลาง
 อ่อน ไม่สามารถสื่อสารได้

4. ในความเห็นของท่าน ทักษะภาษาอังกฤษใดมีความสำคัญมากที่สุด กรุณาเรียงลำดับ

(1 = มากที่สุด, 6 = น้อยที่สุด)

- ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน
 ทักษะการเขียน ความรู้ไวยากรณ์ คำศัพท์

ตอนที่ 2 ปัญหาในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ที่ตรงกับความเห็นของท่าน

5 = เห็นด้วยมากที่สุด 4 = เห็นด้วยมาก 3 = เห็นด้วยปานกลาง

2 = เห็นด้วยน้อย 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาด้านการพูดภาษาอังกฤษ	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ข้าพเจ้ากลัวอาจารย์ผู้สอน					
2. ข้าพเจ้ากังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์					
3. ข้าพเจ้าออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ชัดเจน					
4. ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสสนทนากับชาวต่างชาติ					
5. ข้าพเจ้าขาดแรงจูงใจในการพูดภาษาอังกฤษ					
6. ข้าพเจ้ากังวลเมื่อต้องเป็นผู้เริ่มการพูดคุยก่อน					
7. ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงวงสนทนาที่ใช้ภาษาอังกฤษ					
8. ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด					
9. ข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องคิดคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด					
10. ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการได้					
11. ข้าพเจ้าไม่กล้าสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น					
12. ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดให้คู่สนทนาของข้าพเจ้าเข้าใจได้					
13. สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไม่เพียงพอ					
14. ข้าพเจ้ารู้สึกเงินอายุเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ					
15. ข้าพเจ้าขาดโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และบุคคลอื่น					
16. ข้าพเจ้าไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ แม้กระทั่งกับคนไทยด้วยกัน					
17. ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ					
18. อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าฝึกพูดภาษาอังกฤษน้อยเกินไป					

19. ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง					
20. ข้าพเจ้าหมดความพยายามที่จะพูด เนื่องจากพูดติดๆ ขัด ๆ หรือพูดซ้ำ					
21. ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้ง เมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ					
22. ข้าพเจ้าเกิดความวิตกกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ					
23. ข้าพเจ้าไม่มีแหล่งเรียนรู้เพื่อฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษจากภายนอก					
24. อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมดในการสอนทักษะการพูด					
25. อาจารย์ผู้สอนขาดการส่งเสริมและกระตุ้นให้ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน					
26. การจัดกิจกรรมส่งเสริมให้นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยยังไม่เพียงพอ					
27. ในชั้นเรียน อาจารย์ผู้สอนพูดประโยคภาษาอังกฤษเร็วเกินไป ทำให้ข้าพเจ้าจับใจความไม่ได้					
28. ข้าพเจ้ามีโอกาสนฝึกฝนทักษะการพูดน้อยในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เนื่องจากมีผู้เรียนจำนวนมาก					
29. ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อาจารย์ผู้สอนไม่ได้มีการใช้สื่อเพื่อส่งเสริมให้ข้าพเจ้าฝึกฝนทักษะการพูด					
30. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอน ไม่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสนใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกพูด					

ตอนที่ 3 วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

1. จงเรียงลำดับวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ (กรุณาเรียงลำดับ 1 – 10 ซึ่ง หมายเลข 1 หมายถึง ทักษะลำดับแรกที่จะช่วยพัฒนา และ หมายเลข 10 หมายถึง ทักษะลำดับสุดท้ายที่จะช่วยพัฒนา และหากวิธีการพัฒนาลำดับในกรณีนี้มีวิธีการพัฒนาเท่ากัน สามารถใส่ตัวเลขเดียวกันได้)

1. ดูภาพยนตร์
2. ฟังเพลงภาษาอังกฤษ
3. ฝึกสนทนากับเพื่อนชาวไทย
4. ฝึกฟังบทสนทนาแล้วพูดตาม
5. จัดจำนวนมาใช้ในการพูด
6. เรียนรู้ผ่านโปรแกรมสำเร็จรูป
7. ลงเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูด
8. เข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องพูดภาษาอังกฤษ
9. หาโอกาสสนทนาภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ
10. ฝึกพูดภาษาอังกฤษผ่านสื่อออนไลน์ เช่น Facebook, MSN Messenger เป็นต้น

ภาคผนวก ง
แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง

ประเด็นในการสัมภาษณ์ มีดังนี้

1. นักศึกษามีปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างไรบ้าง

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

2. นักศึกษามีวิธีการพัฒนาทักษะการพูดในชีวิตประจำวันอย่างไร

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

บทความ 1:

ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยและความพร้อมสู่อาเซียน

ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยและ ความพร้อมสู่อาเซียน

Thai University Students' English Oral Proficiency and Their Readiness for AEC

ณัฐนันท์ ฤทธิรัตน์¹และธัญภา ชีระมณี²
 นักศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
 (การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ),
 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
 E-mail: ritthirat.na@gmail.com
²Ph.D. (Applied Linguistics), รองศาสตราจารย์,
 ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์,
 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยในสาขาวิชาที่จะได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาแพทยศาสตร์ ทันต-แพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ตอน ได้แก่ตอนที่ 1 การสนทนาทั่วไป ตอนที่ 2 การบรรยายภาพ และตอนที่ 3 การแสดงความคิดเห็น ซึ่งการประเมินจะใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามแบบ ทดสอบความสามารถด้านการพูดของการทดสอบโทอิค (TOEIC) ผลคะแนนที่ได้นำมาหาค่าร้อยละและนำข้อมูลมาวิเคราะห์บรรยายเชิงพรรณนา ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาแต่ละสาขาวิชามีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน มีเพียงส่วนน้อยที่มีความสามารถโดดเด่นสามารถสื่อสารได้คล่องแคล่ว ส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาสาขาวิชาแพทยศาสตร์และทันตแพทยศาสตร์ ในขณะที่ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาส่วนใหญ่ยังอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี เนื่องจากนักศึกษาไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องชัดเจน มีปัญหาด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ นอกจากนี้ยังพบว่า ประสบการณ์ต่างประเทศส่งผลต่อความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษอีกด้วย

คำสำคัญ: ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ, นักศึกษามหาวิทยาลัย, ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

Abstract

This study aimed to examine the English oral proficiency of Thai university students who will be affected when the ASEAN Economic Community comes into being in 2015. The samples were 50 third-year students in five fields of study at Prince of Songkla University, Hat Yai Campus: Medicine, Dentistry, Nursing, Engineering and Accountancy. Data collection was carried out using quantitative and qualitative methods. An oral proficiency test consisting of three parts: responding to questions, describing pictures and expressing opinions was used to assess the subjects' oral proficiency. The criteria were adopted from the Test of English for International Communication (TOEIC). Data was analyzed using percentages and explanations. This study showed that students in each faculty had different oral proficiency levels. Some students, especially medical and dental students, had outstanding English oral proficiency. They could speak English fluently. In contrast, the oral proficiency of most students, especially nursing, engineering and accountancy students, needed improvement because they could not communicate in English efficiently. They had problems with grammatical structure and vocabulary. In addition, it was found that experience in a foreign country affected oral fluency.

Keywords: English oral proficiency, University students, ASEAN Economic

Community

บทนำ

ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นที่ยอมรับและมีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ และเป็นภาษาที่มีใช้กันทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่นๆ ด้วยเหตุผลนี้ จึงได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษกันทั่วทุกประเทศ เพื่อเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ในส่วนของประเทศไทยได้ตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ต้องมีการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ผู้สอนต้องให้ความสำคัญ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา รวมเป็นเวลาทั้งสิ้น 12 ปี (อรพรรณ วิระวงศ์, 2554) แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็มีปัญหาโดยตลอด ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม จนกระทั่งเข้าสู่การเรียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา ก็เกิดปัญหา เนื่องจากความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่ามาตรฐาน (Prapphal, 2003)

คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาความก้าวหน้าและมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในประเทศไทย (ม.ป.ป. : 1) ได้ศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนและนักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อนเมื่อเปรียบเทียบกับผลการสอบประเมินตามเกณฑ์มาตรฐานสากล โดยเฉพาะทักษะทางด้านการพูด เนื่องจากหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เป็นหลักสูตรที่เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับไวยากรณ์และทักษะการอ่านมากกว่าทักษะอื่น (อดิศา เดียว และคณะ, 2547) ทั้งนี้ที่ทักษะการพูดก็มีความสำคัญต่อนักศึกษาในประเทศไทยเป็นอย่างมาก แต่ไม่ได้มีการพัฒนาหลักสูตรสำหรับการพัฒนาทักษะการพูดอย่างจริงจัง นอกจากนี้ในระดับนักเรียนและนักศึกษามหาวิทยาลัยแล้ว ยังพบว่า แรงงานไทยที่ไปทำงานในต่างประเทศยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงมีข้อเสนอให้ มหาวิทยาลัยในประเทศไทยจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม และมีการทดสอบทักษะต่างๆ ทั้งการฟัง การอ่าน การเขียน และการพูด เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษมากขึ้น สามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วเมื่อต้องออกไปสู่ตลาดแรงงาน(คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาความก้าวหน้าและมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในประเทศไทย, ม.ป.ป. : 1)

ด้วยความสำคัญของภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการพูดซึ่งเป็นทักษะสำคัญที่สามารถถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และใช้ในการติดต่อสื่อสารกับคนทั้งโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักศึกษาไทยต้องมีจำเป็นที่จะต้องมีความสามารถในการพูดจาสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี 2558 ที่หลายประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน (Association of South East Asian Nations: ASEAN) มีการลงนามความร่วมมือเพื่อเปิดเขตการค้าเสรีในภูมิภาค ทำให้แต่ละประเทศสามารถเคลื่อนย้ายการลงทุน รวมไปถึงการเคลื่อนย้ายแรงงานได้อย่างเสรี ในสาขาต่างๆ รวมทั้งสิ้น 8 สาขา ประกอบด้วย วิชาชีพที่เกี่ยวกับการรักษาหรือการแพทย์ (Medical Services) วิชาชีพที่เกี่ยวกับทันตกรรม(Dental Services) วิชาชีพพยาบาล (Nursing Services) วิชาชีพด้านวิศวกรรม (Engineering Services) วิชาชีพด้านสถาปัตยกรรม (Architectural Services) วิชาชีพเกี่ยวกับการสำรวจ หรือนักสำรวจ (Surveying Qualification) วิชาชีพบัญชี (Accountancy Services) และวิชาชีพด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยว (Hotel Services and Tourism)(Thairungroj, 2012) การเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมืออย่างเสรี (Free Flow of Skilled Labor) ถือเป็นหนึ่งในพันธกิจหลักของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ที่จะมีการจัดตั้งอย่างสมบูรณ์ในปี 2558 ทั้งโรงเรียน สถาบัน และมหาวิทยาลัยต้องร่วมกันวางแผนและเตรียมพร้อมพัฒนาเด็ก เยาวชน และ

นักศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษให้มีคุณภาพมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม รัฐบาลก็ยังคงมีความกังวลเรื่องผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับแรงงานฝีมือของไทย ซึ่งจะเสียเปรียบ เนื่องจากอุปสรรคด้านภาษา เมื่อมีการเคลื่อนย้ายแรงงานระหว่างประเทศ อาเซียนประกอบด้วย 10 ประเทศ 10 ภาษา ผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากล ก็จะสามารถได้เปรียบทั้งการแข่งขันในตลาดแรงงานภายในประเทศและการออกไปหางานทำในประเทศอื่นที่มีค่าตอบแทนสูงกว่า (ขวัญใจ เศษเสนสกุล, 2555) ดังนั้นนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยต่างๆในประเทศไทยและจะก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงานในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงงานใน 8 สาขาวิชาต้องเตรียมความพร้อมรวมถึงการเร่งพัฒนาระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น โดยเฉพาะทักษะทางการพูด

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เป็นมหาวิทยาลัยที่มีศักยภาพแห่งหนึ่งของประเทศไทย ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศ ซึ่งมีอาณาเขตติดกับประเทศมาเลเซีย และใกล้เคียงกับประเทศต่างๆในอาเซียน ได้แก่ สิงคโปร์ อินโดนีเซีย บรูไน และฟิลิปปินส์ ได้เปิดสอนในสาขาต่างๆที่ได้รับผลกระทบจากการเปิดเขตการค้าเสรีอาเซียน ทั้งสิ้นจำนวน 6 สาขา ได้แก่ สาขาวิชาชีพที่เกี่ยวกับการรักษาหรือการแพทย์ (Medical Services) วิชาชีพที่เกี่ยวกับทันตกรรม (Dental Services) วิชาชีพพยาบาล (Nursing Services) วิชาชีพด้านวิศวกรรม (Engineering Services) วิชาชีพบัญชี (Accountancy Services) และวิชาชีพด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยว (Hotel Services and Tourism) ซึ่งมีนักศึกษาจะจบการศึกษาเป็นจำนวนมาก และก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงานในภูมิภาคอาเซียน ดังนั้นเพื่อสร้างความพร้อมทางด้านภาษาอังกฤษให้แก่นักศึกษา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่ ซึ่งเปิดสอน 5 สาขาวิชาที่จะได้รับผลกระทบ คือ สาขาแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชีเพื่อเป็นข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถของนักศึกษาไทย และเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในสาขาวิชาที่ได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษา ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยทำการศึกษากับ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จาก 5 สาขาวิชาที่ได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ได้แก่ สาขาแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชีข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์ที่จะช่วยให้นักศึกษาเหล่านี้ มีเวลาเตรียมตัวด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

วิธีการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้วิธีการศึกษาแบบผสม คือ การศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการศึกษาเชิงคุณภาพ (Quality Research)

1. กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จาก 5 สาขาวิชาที่มีบัณฑิตได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจำนวน 762 คน ประกอบด้วยสาขาวิศวกรรมศาสตร์จำนวน 370 คนสาขาพยาบาลศาสตร์จำนวน 144 คนสาขาแพทยศาสตร์จำนวน 142 คนสาขาบัญชีจำนวน 66 คนและสาขาทันตแพทยศาสตร์ 40 คน (กองทะเบียนและประมวลผลมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2555) ผู้วิจัยคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง ตามการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้เกณฑ์คร่าวๆ (สมชาย วรภิเกษมกุล, 2554) ดังนี้ ประชากรที่ต่ำกว่า 100 คนกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10 และประชากรที่สูงกว่า 100 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 5 ได้จำนวน 50 คน ตามตารางที่ 1 และต่อมาใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบอาศัยความน่าจะเป็น (Probability Sampling) ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากรายชื่อเพื่อให้ได้จำนวนตามขนาดกลุ่มตัวอย่าง (กัลยา วานิชย์-บัญชา, 2553)

ตารางที่ 1 แสดงขนาดกลุ่มตัวอย่าง

สาขาวิชา	จำนวนประชากร (คน)	ขนาดกลุ่มตัวอย่าง (คน)
วิศวกรรมศาสตร์	370	20
พยาบาลศาสตร์	144	10
แพทยศาสตร์	142	10
วิทยาการจัดการ (บัญชี)	66	6
ทันตแพทยศาสตร์	40	4
รวม	762	50

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

การศึกษารั้งนี้ใช้เครื่องมือในการศึกษา คือ แบบทดสอบความสามารถด้านการพูด รูปแบบการทดสอบปรับใช้ตามแบบทดสอบทักษะการพูดของการทดสอบ Test of English for International Communication (TOEIC) เนื่องจากแบบทดสอบ TOEIC เป็นแบบทดสอบที่ได้มาตรฐานและเหมาะสำหรับการทดสอบในระดับทั่วไป โดยปรับเนื้อหาให้เข้ากับสถานการณ์นักศึกษาไทย ข้อสอบมี 3 ตอน ตอนที่ 1 นักศึกษาสนทนาในเรื่องทั่วไป เช่น การกล่าวทักทาย การพูดถึงงานอดิเรกสถานที่ที่ชื่นชอบ เป็นต้น ตอนที่ 2 นักศึกษาบรรยายภาพจำนวน 4 ภาพที่มีเนื้อหาต่อเนื่องกัน ในส่วนนี้ นักศึกษาพูดเป็นหลัก โดยมีผู้สัมภาษณ์ฟังหรือซักถาม ตอนที่ 3 คือ การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับทางเลือกเมื่อสำเร็จการศึกษา ว่าต้องการที่จะเรียนต่อหรือทำงานเมื่อสำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาตรี และเสนอเหตุผลประกอบ ทั้งสามตอน ใช้เวลารวมประมาณ 10-15 นาที ต่อคน อาจารย์ต่างชาติและอาจารย์ชาวไทยที่มีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาเป็นผู้สัมภาษณ์และผู้ให้คะแนนจำนวนสองท่าน การประเมินใช้เกณฑ์การให้คะแนนของการทดสอบความสามารถด้านการพูดของการทดสอบโทอิค (TOEIC) โดยคะแนนจะแบ่งเป็นระดับความสามารถ ดังนี้ตอนที่ 1 และ 2 ระดับคะแนน 0-3 และตอนที่ 3 ระดับคะแนน 0-5

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ จำนวน 6 คน และนำเครื่องมือดังกล่าว ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลโดยให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน จาก 5 สาขาวิชา เข้ารับการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ในช่วงระหว่างเดือน มกราคมถึงมีนาคม โดยแต่ละคนจะใช้เวลาประมาณ 10-15 นาที และทำการบันทึกเสียงของนักศึกษาทุกคน นักศึกษาแต่ละคนถูกประเมินคะแนนโดยผู้สัมภาษณ์ โดยคะแนนอยู่ในรูปแบบของระดับความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษในแต่ละตอนของการทดสอบ สำหรับคะแนนที่ได้จากการประเมินถูกนำมาประเมินความเที่ยงตรงระหว่างผู้ประเมินทั้งสองคน (Inter-Rater Reliability) ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบัก (Cronbach's Alpha Coefficient) เท่ากับ 0.960 หลังจากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยหาค่าร้อยละและบรรยายเชิงพรรณนาการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล ผู้วิจัยได้แบ่งความสามารถออกเป็น 4 ระดับ คือ ดีเยี่ยม ดี พอใช้ และต้องปรับปรุงนักศึกษาที่ได้คะแนนระดับสูงสุดของแต่ละตอน จะถือว่ามีความสามารถระดับดีเยี่ยม รองลงมาคือนักศึกษาที่ได้คะแนนสูงสุดในสองตอนแรก แต่ไม่ได้คะแนนสูงสุดในตอนที่สาม ถือว่ามีความสามารถระดับดี ส่วนนักศึกษาที่ได้คะแนนทั้ง 3 ตอนอยู่ในระดับกลางๆ ไม่มีตอนใดได้คะแนนสูงสุดและต่ำสุด ถือว่ามี

ความสามารถระดับพอใช้ และนักศึกษาที่ได้คะแนนอยู่ในระดับ 0-1 ถือว่ามีความสามารถระดับที่ต้องปรับปรุง

ผลการศึกษา

1. ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยภาพรวม 5 สาขาวิชา (แพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี)

ตารางที่ 2 ภาพรวมระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา 5 สาขาวิชา

	ระดับความสามารถ (ต่ำสุด – สูงสุด)					
	0	1	2	3	4	5
ตอนที่ 1 การสนทนาทั่วไป	4%	18%	48%	30%		
ตอนที่ 2 การบรรยายภาพ	10%	24%	40%	26%		
ตอนที่ 3 การแสดงความคิดเห็น	4%	18%	18%	32%	14%	14%

ระดับดีเยี่ยม: นักศึกษาสามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วทั้งด้านการสนทนาทั่วไป การบรรยายภาพ และการแสดงความคิดเห็น คำพูดชัดเจนและราบรื่น ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ ถูกต้องสามารถบรรยายภาพได้อย่างชัดเจนความคิดเห็นเต็มไปด้วยเหตุและผล มีรายละเอียดมาสนับสนุนความคิดเห็นได้อย่างเข้าใจ

ระดับดี: นักศึกษาสามารถสื่อสารได้คล่องแคล่วในด้านการสนทนาทั่วไปและการบรรยายภาพ แต่การแสดงความคิดเห็นยังไม่ชัดเจน มีการให้รายละเอียดเพิ่มเติมเพียงเล็กน้อย

ระดับพอใช้: นักศึกษาสามารถสื่อสารได้บ้าง แต่การเลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์เป็นไปอย่างจำกัด สามารถบรรยายภาพและแสดงความคิดเห็นได้เพียงเล็กน้อย ไม่ต่อเนื่องกัน ใช้ภาษาไทยปะปนกับภาษาอังกฤษ อีกทั้ง การออกเสียงยังไม่ชัดเจนและถูกต้อง

ระดับที่ต้องปรับปรุง: นักศึกษาสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ค่อนข้างน้อย พูดได้เพียงคำสั้นๆ ไม่เป็นประโยค และบางคนก็ไม่สามารถสื่อสารหรือตอบคำถามใดๆได้เลย

ส่วนใหญ่ของนักศึกษาที่มีความสามารถระดับดีเยี่ยมมาจากสาขาวิชาแพทยศาสตร์และทันตแพทยศาสตร์ ส่วนนักศึกษาที่ต้องปรับปรุงความสามารถในการสื่อสาร ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มตัวอย่างจากสาขาพยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี

2. ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในแต่ละสาขาวิชา

การศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแยกตามสาขาวิชา จาก การวิเคราะห์ข้อมูลการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างในการใช้ภาษาทั้ง 3 ตอน รวมถึง

พฤติกรรมต่างๆในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่แตกต่างกัน ในด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และความสามารถในการสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจ พบประเด็นที่น่าสนใจ นำเสนอแยกตามสาขาวิชา ดังนี้

ตารางที่ 3 ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์ (10 คน)

	ระดับความสามารถ (ต่ำสุด – สูงสุด)					
	0	1	2	3	4	5
ตอนที่ 1 การสนทนาทั่วไป	---	10%	40%	50%		
ตอนที่ 2 การบรรยายภาพ	10%	10%	30%	50%		
ตอนที่ 3 การแสดงความคิดเห็น	10%	---	20%	10%	10%	50%

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ตั้งแต่ **ระดับดีเยี่ยม พอใช้ และต้องปรับปรุง**

ร้อยละ 50 นักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์ มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษใน **ระดับดีเยี่ยม** กล่าวคือ นักศึกษามีความสามารถสูงสุดทั้งในด้านการสนทนาทั่วไป การบรรยายภาพ และการแสดงความคิดเห็น โดยในการสนทนาทั่วไป นักศึกษาสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง เนื้อหาเกี่ยวข้องกับคำถาม สื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว ชัดเจน และใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้ถูกต้อง ในการบรรยายภาพ นักศึกษาเหล่านี้สามารถอธิบายลักษณะเด่นของรูปภาพได้เป็นอย่างดี เลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้เหมาะสมกับรูปภาพ และในการแสดงความคิดเห็นต่ออนาคตของตนเองพบว่า นักศึกษาใช้ความสามารถทางภาษาแสดงออกซึ่งความคิดเห็น พร้อมด้วยเหตุผลและรายละเอียด มีการสนับสนุนความคิดเห็นอย่างสอดคล้องกัน คำพูดชัดเจนและราบรื่น เลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ร้อยละ 30 นักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์ มีความสามารถอยู่ใน **ระดับพอใช้** ในการทดสอบทั้ง 3 ตอน นักศึกษาสามารถสื่อสารได้ บรรยายภาพได้เชื่อมโยงกับรูปภาพ แต่ความหมายสื่อได้ไม่ชัดเจนเท่าที่ควร และการแสดงความคิดเห็น นักศึกษาอธิบายเหตุผลของความคิดเห็นได้ แต่มีข้อจำกัดในการเลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เหมาะสม แต่มีนักศึกษสาขาแพทยศาสตร์ ร้อยละ 10 ในกลุ่มนี้ที่สามารถแสดงความคิดเห็นได้ แต่ไม่ชัดเจน ให้รายละเอียดเพิ่มเติมในความคิดเห็นเพียงเล็กน้อยผู้สัมภาษณ์ต้องใช้ความพยายามในการฟัง โดยเฉพาะการออกเสียง มีภาษาไทยปะปนกับภาษาอังกฤษ และยังใช้เพียงคำศัพท์และไวยากรณ์พื้นฐานเท่านั้น

ร้อยละ 20 นักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์ มีความสามารถอยู่ใน ระดับที่ต้องปรับปรุง การตอบคำถามของนักศึกษาไม่มีประสิทธิภาพ นักศึกษาตอบเพียงคำสั้นๆ ไม่เป็นประโยค ส่วนใหญ่จะตอบเพียงคำว่า No! เนื่องจากไม่เข้าใจคำถาม และไม่รู้ว่าตอบเป็นภาษาอังกฤษอย่างไร เมื่อบรรยายภาพ นักศึกษาใช้เวลาคิดนาน ทำให้ผู้สัมภาษณ์ต้องคอยกระตุ้นให้พูด อีกทั้งความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ยังมีจำกัด แม้กระทั่งคำศัพท์พื้นฐาน เช่น hospital หรือ nurse นักศึกษาก็ไม่สามารถพูดได้ เมื่อแสดงความคิดเห็น นักศึกษาไม่สามารถสื่อสารได้อย่างชัดเจน เมื่อไม่รู้คำศัพท์ นักศึกษาจะพูดเป็นภาษาไทยออกมาทันที ทำให้ผู้สัมภาษณ์ต้องใช้ความพยายามในการฟัง และร้อยละ 10 ของนักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์ ในกลุ่มนี้ ไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้เลย นักศึกษามีความสามารถในระดับต่ำสุดทั้งการบรรยายภาพและการแสดงความคิดเห็น ขณะที่การสนทนาทั่วไปก็ค่อนข้างจำกัด ผู้สัมภาษณ์ต้องคอยชี้แนะและพยายามพูดอย่างซ้ำๆ

ร้อยละ 50 นักศึกษาสาขาแพทยศาสตร์ ไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษคำว่ารถพยาบาล (ambulance) ซึ่งเป็นคำศัพท์พื้นฐานสำหรับนักศึกษาแพทย์ที่ควรจะรู้ แต่นักศึกษาส่วนใหญ่เลือกใช้คำศัพท์คำอื่นแทน เช่น hospital car หรือ van

ตารางที่ 4 ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาทันตแพทยศาสตร์

(4 คน)

	ระดับความสามารถ (ต่ำสุด – สูงสุด)					
	0	1	2	3	4	5
ตอนที่ 1 การสนทนาทั่วไป	---	---	50%	50%		
ตอนที่ 2 การบรรยายภาพ	---	---	50%	50%		
ตอนที่ 3 การแสดงความคิดเห็น	---	---	25%	50%	---	25%

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสาขาทันตแพทยศาสตร์มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษทุกระดับ ตั้งแต่ ระดับดีเยี่ยม ดี พอใช้ และต้องปรับปรุง

ร้อยละ 25 นักศึกษาสาขาทันตแพทยศาสตร์ มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษใน ระดับดีเยี่ยม นักศึกษามีความสามารถสูงสุดทั้งการสนทนาทั่วไป การบรรยายภาพ และการแสดงความคิดเห็น นักศึกษาสามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว เลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องและชัดเจน การบรรยายภาพเป็นไปอย่างรวดเร็ว และสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างชัดเจน มีการสนับสนุนความคิดเห็นอย่างเหมาะสม ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ร้อยละ 25 นักศึกษสาขาทันตแพทยศาสตร์ สามารถพูดจาสื่อสารได้ในระดับดีเนื่องจาก นักศึกษามีความสามารถสูงสุดในการสนทนาทั่วไปและการบรรยายภาพ แต่มีความสามารถระดับ 3 ในการแสดงความคิดเห็น กล่าวคือ นักศึกษาสามารถสนทนาทั่วไปและบรรยายภาพได้อย่างคล่องแคล่ว มีประสิทธิภาพ แต่เมื่อแสดงความคิดเห็น นักศึกษาต้องเป็นผู้พูดเอง โดยผู้สัมภาษณ์ ไม่ได้ถามชี้แนะทำให้นักศึกษาใช้ภาษาสื่อสารไม่ดีนัก แต่ความคิดเห็นเป็นที่เข้าใจ มีข้อจำกัดในการเลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เหมาะสม ทำให้ผู้สัมภาษณ์ต้องใช้ความพยายามในการเข้าใจสิ่งที่นักศึกษาคำพูด

ร้อยละ 25 นักศึกษสาขาทันตแพทยศาสตร์ มีความสามารถทั้ง 3 ตอนในระดับพอใช้โดยได้คะแนนระดับ 2 ในการพูดสนทนาทั่วไปและการบรรยายภาพ และได้คะแนนระดับ 3 ในการแสดงความคิดเห็น นักศึกษากลุ่มนี้ตอบคำถามบางส่วนแม้ยังไม่ชัดเจน แต่เป็นที่เข้าใจ คำศัพท์และไวยากรณ์ที่ใช้มีจำกัด แต่ความหมายโดยรวมชัดเจน เมื่อบรรยายภาพ นักศึกษากลุ่มนี้สามารถบรรยายได้เชื่อมโยงกับรูปภาพ แต่ความหมายอาจจะสื่อได้ไม่ชัดเจนเท่าที่ควร นักศึกษาใช้คำเชื่อมภาษาไทยเข้ามาปะปน เช่น “และก็” หรือ “อ้อ” สำหรับการแสดงความคิดเห็น นักศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็น ได้เป็นที่เข้าใจ แม้ว่าจะมีการยกเหตุผลมาสนับสนุนความคิดเห็นเพียงเล็กน้อยก็ตาม

ร้อยละ 25 ของนักศึกษสาขาทันตแพทยศาสตร์ทั้งหมด มีปัญหาในการแสดงความคิดเห็น อยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง เนื่องจากนักศึกษแสดงความคิดเห็นไม่ต่อเนื่องกัน ความคิดเห็นบางอย่างขาดหายไป ทำให้ผู้สัมภาษณ์ไม่เข้าใจและต้องใช้ความพยายามในการฟังและทำความเข้าใจในสิ่งที่นักศึกษพยายามสื่อ

ร้อยละ 25 นักศึกษสาขาทันตแพทยศาสตร์ทั้งหมด ไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษคำว่า รดพยาบาล ทำให้ผู้สัมภาษณ์ต้องคอยกระตุ้น และบอกใบ้ให้นักศึกษา ในที่สุด นักศึกษาคิดคำศัพท์ได้

ตารางที่ 5 ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษสาขาพยาบาลศาสตร์ (10 คน)

	ระดับความสามารถ (ต่ำสุด – สูงสุด)					
	0	1	2	3	4	5
ตอนที่ 1 การสนทนาทั่วไป	---	20%	50%	30%		
ตอนที่ 2 การบรรยายภาพ	---	20%	60%	20%		
ตอนที่ 3 การแสดงความคิดเห็น	---	10%	30%	40%	20%	---

จากตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ไม่มีนักศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ที่มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในระดับดีเยี่ยม โดยความสามารถของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจะอยู่ในระดับดี พอใช้ และต้องปรับปรุง

ร้อยละ 20 นักศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี กล่าวคือ นักศึกษามีความสามารถอยู่ในระดับสูงที่สุดในการสนทนาถามตอบทั่วไปและการบรรยายภาพ นักศึกษามีความสามารถในการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วสามารถใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม และสามารถบรรยายลักษณะเด่นของรูปภาพได้เป็นอย่างดีชัดเจน ใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องและหลากหลาย ทำให้ผู้สัมภาษณ์เกิดความเข้าใจได้ง่าย ขณะที่ในการแสดงความคิดเห็น นักศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็นได้ในระดับดี ได้เป็นที่เข้าใจ อธิบายเหตุผลของความคิดเห็นได้ แม้ว่าความคิดเห็นบางส่วนอาจจะยังไม่ชัดเจน แต่โดยรวมเป็นที่เข้าใจ

ร้อยละ 60 นักศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์ มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในระดับพอใช้ ด้านการสนทนาทั่วไปและการบรรยายภาพมีความสามารถอยู่ในระดับ 2 และการแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับ 2 และ 3 นักศึกษาสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารในระดับหนึ่ง สามารถตอบคำถามได้เป็นที่เข้าใจ แต่ยังใช้คำศัพท์ไม่หลากหลาย เมื่อบรรยายภาพ นักศึกษาสามารถบรรยายโดยใช้คำศัพท์ได้เชื่อมโยงกับรูปภาพ แต่ความหมายอาจจะสื่อได้ไม่ชัดเจน พูดไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทั้งหมด เมื่อแสดงความคิดเห็น นักศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็นได้ แต่ยังไม่เพียงพอเนื่องจากให้รายละเอียดในการสนับสนุนความคิดเห็นเพียงเล็กน้อย

ร้อยละ 20 นักศึกษาสาขาพยาบาลศาสตร์มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง ในการสนทนาถามตอบทั่วไปส่วนใหญ่ักศึกษาตอบไม่ตรงคำถาม ตอบคำถามๆ ซ้ำๆ ทำให้ผู้สัมภาษณ์ต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการฟัง คำศัพท์พื้นฐานบางคำออกเสียงผิด เช่น waterfall ออกเสียงเป็น waterflu และผิดหลักไวยากรณ์ เช่น การใช้ there is/ there are หรือ การใช้ V. to have เป็นต้นสำหรับการบรรยายภาพ นักศึกษาไม่สามารถบรรยายภาพได้อย่างชัดเจน ไม่สามารถแต่งเป็นประโยคได้ ใช้เวลาคิดค่อนข้างนาน และพูดได้เพียงคำศัพท์โดดๆที่เห็นในภาพ และเมื่อผู้สัมภาษณ์เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็น นักศึกษาจะตอบวกไปวนมา แสดงความคิดเห็นโดยขาดเหตุผลมาสนับสนุน ออกเสียงคำศัพท์ไม่ชัดเจน การใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ของนักศึกษายังไม่ถูกต้อง จึงทำให้ผู้สัมภาษณ์ต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการฟัง

ร้อยละ 30 นักศึกษากลุ่มตัวอย่างสาขาพยาบาลศาสตร์ ไม่รู้ศัพท์ภาษาอังกฤษคำกริยากริยาบาล แม้กระทั่งนักศึกษาที่สามารถพูดสื่อสารได้ในระดับดีก็ยังนึกคำศัพท์ไม่ออก ทั้งๆที่เป็นคำศัพท์เฉพาะที่นักศึกษาพยาบาลทุกคนจำเป็นต้องรู้

ตารางที่ 6 ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์
(20 คน)

	ระดับความสามารถ (ต่ำสุด – สูงสุด)					
	0	1	2	3	4	5
ตอนที่ 1 การสนทนาทั่วไป	10%	15%	55%	20%		
ตอนที่ 2 การบรรยายภาพ	20%	25%	40%	15%		
ตอนที่ 3 การแสดงความคิดเห็น	5%	25%	15%	35%	15%	5%

จากตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษทุกระดับ ตั้งแต่ระดับดีเยี่ยม ดี พอใช้ และต้องปรับปรุง

ร้อยละ 5 นักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีเยี่ยม นักศึกษามีความสามารถสูงสุดทั้ง 3 ตอน นักศึกษาสามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วและมีประสิทธิภาพ ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้ถูกต้อง สามารถบรรยายลักษณะเด่นของรูปภาพได้เป็นอย่างดี บรรยายโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ถูกต้องชัดเจน และสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างชัดเจน คล่องแคล่ว นำเสียงและการออกเสียงชัดเจน ทำให้ผู้สัมภาษณ์รู้สึกเพลิดเพลิน ความคิดเห็นของนักศึกษาเต็มไปด้วยเหตุผล มีการสนับสนุนความคิดเห็นอย่างสอดคล้องกัน

ร้อยละ 10 นักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์ มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี นักศึกษามีความสามารถด้านการสนทนาทั่วไปและการบรรยายภาพอยู่ในระดับสูงสุด นักศึกษาสามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วชัดเจน ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างเป็นที่เข้าใจ ขณะที่ความสามารถด้านการแสดงความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มนี้อยู่ในระดับ 4 นักศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็นได้ และสามารถอธิบายเหตุผลพร้อมทั้งรายละเอียดต่างๆ ได้ แต่ยังไม่ชัดเจนเท่าที่ควร อีกทั้งยังมีข้อจำกัดในเรื่องของการเลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์

ร้อยละ 40 นักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับพอใช้ นักศึกษามีความสามารถทั้ง 3 ตอนอยู่ในระดับ 2 สามารถพูดจาสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ดี นักศึกษาตอบคำถามบางส่วนอย่างคล่องแคล่ว แต่ยังมีปัญหาเรื่องการใช้ไวยากรณ์และการออกเสียง บางคำยังออกเสียงไม่ถูกต้อง เช่น คำว่า hour เมื่อบรรยายภาพ สามารถบรรยายได้เชื่อมโยงกับรูปภาพ แต่สื่อความหมายได้ไม่ชัดเจน รวมถึงยังมีข้อจำกัดอยู่บ้างในการเลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เหมาะสม ส่วนการพูดเพื่อแสดงความคิดเห็น นักศึกษาทำได้ไม่ดีนัก นักศึกษาให้เหตุผลเพื่อสนับสนุนความคิดเห็นเพียงเหตุผลเดียว และมีการให้รายละเอียดเล็กน้อย

ร้อยละ 45 ของนักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ใน **ระดับที่ต้องปรับปรุง** เนื่องจากนักศึกษาแทบจะไม่สามารถพูดสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้เลย นักศึกษาบางคนสามารถสนทนาถามตอบทั่วไปได้ แต่ไม่สามารถบรรยายภาพและแสดงความคิดเห็นได้ คำศัพท์ที่ใช้ในการบรรยายภาพไม่ถูกต้อง ใช้ไวยากรณ์ผิดๆ ถูกๆ พูดไม่เป็นประโยค และมีพูดภาษาไทยปะปนออกมาด้วย บางคนก็ไม่สามารถบรรยายภาพได้เลย เมื่อนักศึกษาต้องแสดงความคิดเห็นต่ออนาคตของตนเอง นักศึกษาไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้ชัดเจน พูดเป็นคำๆ ใช้เวลาคิดค่อนข้างนาน และพูดซ้ำไปซ้ำมา ทำให้ผู้สัมภาษณ์ต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการฟังและมีนักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์ ร้อยละ 10 ในกลุ่มนี้ ไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้เลย ต้องปรับปรุงอย่างเร่งด่วน มีความสามารถระดับ 0 ในการสนทนาทั่วไป การบรรยายภาพ และการแสดงความคิดเห็น

ร้อยละ 5 นักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์ รู้คำศัพท์คำว่า รถพยาบาล แต่ออกเสียงไม่ถูกต้อง จาก ambulance ออกเสียงเป็น umbrella และอีกร้อยละ 60 นักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์ จะใช้คำว่า hospital car หรือ emergency car หรือ van แทนคำว่า ambulance

ตารางที่ 7 ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาบัญชี (6 คน)

	ระดับความสามารถ (ต่ำสุด – สูงสุด)					
	0	1	2	3	4	5
ตอนที่ 1 การสนทนาทั่วไป	---	50%	33%	17%		
ตอนที่ 2 การบรรยายภาพ	---	66%	17%	17%		
ตอนที่ 3 การแสดงความคิดเห็น	---	50%	---	33%	17%	---

จากตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ไม่มีกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาสาขาบัญชีที่มีความสามารถระดับดีเยี่ยม โดยความสามารถของนักศึกษาอยู่ใน **ระดับดี พอใช้ และต้องปรับปรุง**

ร้อยละ 17 นักศึกษาสาขาบัญชีมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษใน **ระดับดี** โดยมีความสามารถด้านการสนทนาทั่วไปและการบรรยายภาพในระดับสูงสุด แต่ความสามารถด้านการแสดงความคิดเห็นจะอยู่ในระดับ 4 ในการสนทนาทั่วไป การตอบคำถามของนักศึกษามีความเกี่ยวข้องและเหมาะสมกับคำถาม ใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม สามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วเมื่อบรรยายภาพ นักศึกษาสามารถอธิบายเรื่องราวได้เป็นอย่างดี ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจได้ง่าย และเมื่อแสดงความคิดเห็นต่ออนาคตของตนเอง นักศึกษาสามารถอธิบาย

เหตุผลของความคิดเห็นได้ แม้ว่ายังมีการใช้ไวยากรณ์ที่ผิดบ้างเพียงเล็กน้อยก็ตาม แต่ความคิดเห็นชัดเจนและเข้าใจ

ร้อยละ 33 นักศึกษสาขาบัญชีมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ นักศึกษาสามารถสื่อสารได้เป็นที่เข้าใจทั้งในการสนทนาทั่วไป การบรรยายภาพและการแสดงความคิดเห็น แต่ยังมีการใช้คำภาษาไทยปะปนในการสื่อสารสามารถบรรยายได้เชื่อมโยงกับรูปภาพ แต่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์อยู่บ้าง เมื่อแสดงความคิดเห็นต่ออนาคตของตนเอง นักศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็นได้ แต่ยังไม่ชัดเจน มีการให้รายละเอียดเพิ่มเติมในการแสดงความคิดเห็นเพียงเล็กน้อย ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์พื้นฐาน

ร้อยละ 50 นักศึกษสาขาบัญชีมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง นักศึกษาไม่สามารถพูดสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้เลย นักศึกษากลุ่มนี้ไม่สามารถตอบคำถามในการสนทนาถามตอบทั่วไปได้อย่างชัดเจน ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และนักศึกษาแทบจะบรรยายภาพไม่ได้เลย ผู้สัมภาษณ์ต้องคอยกระตุ้น เพื่อให้ให้นักศึกษาเกิดความคิดและพูดออกมา นักศึกษารู้คำศัพท์ ในภาพไม่ก็คำในการแสดงความคิดเห็น ในช่วงแรกนักศึกษาไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้เลย ทำให้ผู้สัมภาษณ์ต้องอธิบายซ้ำๆ จนสามารถแสดงความคิดเห็นได้เพียงเล็กน้อย นักศึกษาจะใช้เวลาคิดค่อนข้างนาน ไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้ต่อเนื่องกัน และยังมีข้อจำกัดด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ แม้แต่คำศัพท์พื้นฐานบางคำ นักศึกษาบางคนใช้ภาษาไทยแทนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เช่น ใช้คำว่า ประสบการณ์ แทนคำว่า experience และจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษสาขาบัญชี สูงถึงร้อยละ 83 ไม่รู้คำศัพท์คำว่า รถพยาบาล

สรุปผลและอภิปรายผลการศึกษา

จากผลการศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชา สรุปได้ว่าในภาพรวมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษายังมีความแตกต่างตามสาขาวิชา นักศึกษาทุกสาขาวิชา มีความสามารถตั้งแต่ระดับดีเยี่ยม ดี พอใช้ และต้องปรับปรุง โดยจะเห็นได้จากผลการศึกษา พบว่า มีนักศึกษาเพียงร้อยละ 16 มีความสามารถในระดับดีเยี่ยมทั้งด้านการสนทนาทั่วไป การบรรยายภาพ และการแสดงความคิดเห็น นักศึกษาสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว มีความสามารถโดดเด่นและสามารถสื่อสารได้เป็นอย่างดี นักศึกษากลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษสาขาแพทยศาสตร์และทันตแพทยศาสตร์ ขณะที่ร้อยละ 14 ของนักศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชา มีความสามารถอยู่ในระดับดี นักศึกษาสามารถสื่อสารได้ ถึงแม้บางส่วนอาจจะยังไม่คล่องแคล่วแต่โดยรวมเป็นที่เข้าใจ ร้อยละ 43 นักศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชา มีความสามารถอยู่ในระดับพอใช้ นักศึกษาสามารถสื่อสารได้ แต่ยังไม่ชัดเจน มีข้อจำกัดในการเลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เหมาะสม และอีกร้อยละ 27 นักศึกษามีความสามารถในระดับที่

ต้องปรับปรุง นักศึกษาไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจน และนักศึกษาบางคนไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้เลยไม่ว่าจะเป็นการสนทนาทั่วไป การบรรยายภาพ หรือการแสดงความคิดเห็น

จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักศึกษาในตอนต้นที่ 1 ซึ่งเป็นการสนทนาทั่วไป พบว่านักศึกษาที่มีความสามารถระดับดีเยี่ยมส่วนใหญ่มีโอกาสดูแลเรียนรู้อาชีพกับเจ้าของภาษาตั้งแต่เด็ก และชอบทำกิจกรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษอยู่เสมอ ทำให้นักศึกษาซึมซับภาษาอังกฤษและสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง และยังพบว่า ประสบการณ์ต่างประเทศส่งผลต่อความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาของนักศึกษา โดยนักศึกษามากกว่าครึ่งที่มีระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษดีเยี่ยม เคยมีโอกาสดูแลไปสัมผัส และใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศกับเจ้าของภาษาโดยตรง ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร ทำให้นักศึกษามีความมั่นใจในการพูด และสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Collentine (2004) ที่พบว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษที่เคยไปเรียนต่างประเทศ จะมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะความสามารถด้านการพูดเล่าเรื่องได้อย่างคล่องแคล่วมากกว่าผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะในห้องเรียนหรือในประเทศของตนเอง เนื่องจากผู้เรียนที่เคยไปเรียนต่างประเทศ สามารถสื่อสาร และเล่าเรื่องเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว และสามารถใช้ภาษาได้เหมือนกับเจ้าของภาษาและจากการศึกษาของ Barbara (2006) ที่ได้ทำการศึกษาถึงผลกระทบในการเรียนรู้ภาษาในบริบทในห้องเรียนและต่างประเทศ พบว่า การเรียนต่างประเทศเป็นแหล่งเรียนรู้ที่ดีที่สุดที่จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาและเข้าใจวัฒนธรรม โดยนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีประสบการณ์และเคยอาศัยอยู่กับครอบครัวต่างชาติ ไม่เพียงแต่จะได้เรียนรู้วัฒนธรรมเท่านั้น แต่นักศึกษาสามารถใช้ภาษานั้นได้อย่างคล่องแคล่ว เกิดการพัฒนาด้านการออกเสียง การใช้ไวยากรณ์ และความรู้ด้านคำศัพท์มากกว่านักศึกษาที่อาศัยอยู่ในประเทศและได้รับการเรียนรู้เฉพาะในห้องเรียน ดังนั้น ความสามารถของนักศึกษาจะเพิ่มขึ้นหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์การใช้ภาษา จากการศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษครั้งนี้ พบว่า การเดินทางไปต่างประเทศส่งผลต่อความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาเป็นอย่างมาก

นักศึกษาอื่นๆที่มีระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุงนั้น นักศึกษามากกว่าครึ่งไม่เคยมีโอกาสดูแลไปต่างประเทศ ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร แม้ว่านักศึกษาบางคนเคยไป แต่ก็เป็นการเดินทางท่องเที่ยวเพียงระยะเวลาสั้นๆ จากการศึกษาของ Ife et al. (2000) พบว่า ผู้เรียนที่ได้ไปเรียนต่างประเทศเป็นระยะเวลา 1 ปี สามารถพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะความสามารถด้านคำศัพท์ได้มากกว่าผู้เรียนที่ใช้ชีวิตในต่างประเทศในระยะเวลาเพียง 1 ภาคการศึกษา อย่างไรก็ตาม จากผลการศึกษาของ Llanes

and Munoz (2009) ที่ศึกษาความสามารถภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวสเปน ที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศเป็นระยะเวลา 3-4 สัปดาห์ พบว่า การไปเรียนต่างประเทศเพียงแค่ระยะเวลาสั้นๆ 3-4 สัปดาห์ก็สามารถช่วยพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนได้เป็นอย่างดี นักเรียนสามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง ความผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ลดลงอย่างเห็นได้ชัดเจนหลังจากที่นักเรียนได้รับประสบการณ์จากต่างประเทศ ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับระยะเวลาในการใช้ชีวิตต่างประเทศ ระยะเวลาจะเป็นส่วนช่วยในการฝึกฝนให้ผู้เรียนได้จดจำคำศัพท์ใหม่ๆ และสามารถจดจำได้ระยะนาน

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ปัญหาที่ทำให้นักศึกษาไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้น่าจะมาจากการที่นักศึกษาไม่รู้คำศัพท์ หรือนักศึกษาบางคนอาจจะรู้คำศัพท์ แต่นำมาใช้ไม่ได้ เพราะไม่มีประสบการณ์และความมั่นใจในการพูดอาจเป็นเพราะในบริบทของสังคมไทย ที่นักศึกษาไม่มีโอกาสได้ฝึกฝนการสนทนาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอย่างเพียงพอ นักศึกษาไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ส่งผลกระทบต่อความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Islam (2004) ที่พบว่า ถึงแม้ว่านักศึกษาจะได้เรียนภาษาอังกฤษมาแล้วกว่า 12 ปี ก่อนเข้ามหาวิทยาลัย แต่นักศึกษาก็ยังไม่เรียนรู้ภาษาอังกฤษเท่าที่ควร โดยเฉพาะทักษะการพูด ส่งผลให้นักศึกษาต้องพบเจอกับปัญหาและอุปสรรคเมื่อต้องเจอกับสถานการณ์ที่จะต้องพูดภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดความผิดพลาดและเกิดความเข้าใจที่ไม่ตรงกัน (Islam, 2004)

ถึงแม้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ไม่เป็นตัวแทนทั้งหมดของทั้ง 5 สาขาวิชา แต่ข้อมูลที่ได้จากงานวิจัยชิ้นนี้ เป็นตัวบ่งบอกว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาประมาณร้อยละ 27 ยังต้องเร่งพัฒนา เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาทุกคนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น เนื่องจาก การเกิดขึ้นของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 ทำให้ประเทศไทยเกิดการเปลี่ยนแปลงในหลายๆด้าน ทุกคนในภูมิภาคอาเซียนจะต้องเดินทางข้ามพรมแดนเพื่อหางานทำและแสวงหาโอกาสที่ดีกว่าให้กับชีวิต ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสาร นักศึกษาจึงจำเป็นต้องเตรียมความพร้อม เพื่อรับมือกับสถานการณ์ในอนาคต จากผลการศึกษาในครั้งนี้ นักศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชา ที่มีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษ ควรตระหนักและเตรียมพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น โดยเฉพาะทักษะการพูดเพื่อเพิ่มโอกาสในการทำงานและการสื่อสารในอนาคตต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งนี้ คือ

1. มหาวิทยาลัยและคณะต้นสังกัดของนักศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชาควรตระหนักถึงปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยเฉพาะทักษะการพูดและจัดกิจกรรมต่างๆที่สามารถส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษให้แก่นักศึกษา สร้างบรรยากาศในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน สนับสนุนและส่งเสริมให้นักศึกษามีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเพื่อเพิ่มทักษะความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษให้อยู่ในระดับที่สูงขึ้น และสร้างความพร้อมในการก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558

2. คณะที่รับผิดชอบด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และอาจารย์ผู้สอนควรพัฒนาวิธีการสอนภาษาอังกฤษ โดยเน้นให้นักศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้ โดยเฉพาะการพูดและการฟังภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนควรสร้างโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทั้งในและนอกชั้นเรียนอย่างจริงจังและสม่ำเสมอ นอกจากนี้ อาจารย์ผู้สอนควรมีกิจกรรมในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้มากขึ้น เพื่อส่งผลให้นักศึกษาสามารถใช้คำศัพท์เหล่านั้นในการสื่อสารได้

4. นักศึกษาต้องตระหนักถึงระดับความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษของตน โดยเฉพาะทักษะการพูด เพื่อพัฒนาตนเอง นักศึกษาที่มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ดีแล้ว ควรพัฒนาและฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ และนักศึกษาที่ยังมีข้อจำกัดในการสื่อสารด้านภาษาอังกฤษต้องเร่งพัฒนาปรับปรุงความสามารถของตนเอง เพื่อเตรียมพร้อมในการประกอบอาชีพในอนาคต เนื่องจากสถานประกอบการต่างๆย่อมต้องการบัณฑิตที่มีทักษะทางภาษาอังกฤษสูงเพิ่มมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป คือ

1. ควรมีการศึกษาถึงระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยอื่นๆ ในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาในสาขาที่จะเข้าสู่การเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อมุ่งเน้นพัฒนาและส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษให้แก่ นักศึกษาไทย และช่วยเสริมสร้างความพร้อมด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558

2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับระดับความสามารถภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในทักษะอื่นๆ เช่น การฟัง การอ่าน หรือการเขียน เพื่อเร่งพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา วานิชย์บัญชา.(2553). สถิติสำหรับงานวิจัย. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Vanichbuncha, K. (2010). **Statistics for Research.**(5thed.). Bangkok: Chulalongkorn University Press. (in Thai).
- กองทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (2555). **สถิตินักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่.** สืบค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2555, สืบค้นจาก <http://reg.psu.ac.th/StatHatyaiStudent/>.
- Registrar's Division Prince of Songkla University. (2555). **Students Statistics, Prince of Songkla University, Hatyai Campus.** Retrieved December 20, 2012, from <http://reg.psu.ac.th/StatHatyaiStudent/>. (in Thai).
- ขวัญใจ เตชเสนสกุล. (2555). **ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะที่แรงงานไทยยังต้องพัฒนา.** สืบค้นเมื่อ 31 ธันวาคม 2555, สืบค้นจาก <http://www.thai-aec.com/458>.
- Taechasensakun, K. (2012). **English Ability: Skill for Developing Thai Labor.** Retrieved December 31, 2012, from <http://www.thai-aec.com/458>. (in Thai).
- คณะอนุกรรมการพิจารณาศึกษาก้าวหน้าและมาตรฐานหลักสูตรการศึกษา ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในประเทศไทย. (ม.ป.ป.). **แผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ พุทธศักราช 2549–2553.**
- The subcommittee on the foreign language (English) curriculum in Thailand. (n.d.). **Teaching English reform to increase the competence of the national competition in 2006-2010.** (in Thai).
- สมชาย วรกิจเกษมสกุล. (2554). **ระเบียบวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.** (พิมพ์ครั้งที่ 3). อุตรธานี: อักษรศิลป์การพิมพ์.
- Vallakitkasemsakul, S. (2011). **Research Methodology for behavioral and social science.** (3rd ed.). Udonthani: Aksornsinsin Press. (in Thai).
- อดิศา เตียว และคณะ. (2547). **โครงการข้อมูลพื้นฐานเพื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ระดับอุดมศึกษาในภาคใต้.** กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
- Teo, S. and others.(2004). **Profile of Foreign Language Education at Tertiary Level in Southern Thailand.** Bangkok: Thailand Research Fund. (in Thai).

- อรพรรณ วีระวงศ์. (2554). งานวิจัย มศว ระบุเด็กไทยเรียนอังกฤษเพื่อสอบมากกว่านำมาใช้ใน
ชีวิตประจำวัน. สืบค้นเมื่อ 30 ธันวาคม 2555, สืบค้นจาก
<http://www.manager.co.th/campus/viewnews.aspx?newsID=9540000155943>.
- Weerawong, O. (2011). **SWU Thailand Research indicates children learn English for examination than used in everyday life.** Retrieved December 30, 2012, from <http://www.manager.co.th/campus/viewnews.aspx?newsID=9540000155943>. (in Thai).
- Lafford, Barbara A. (2006). The effects of study abroad vs. classroom contexts on Spanish SLA: Old assumptions, New insights and future research directions. **In Selected Proceedings of the 7th Conference on the Acquisition of Spanish and Portuguese as First and Second Languages**, 1-25.
- Collentine, Joseph, G. (2004). The effects of learning contexts on morphosyntactic and lexical development. **Studies in Second Language Acquisition**, 26, 227-248.
- Ife, Anne; Gemma VivesBoix; and Paul Meara. (2000). The impact of study abroad on the vocabulary development of different proficiency groups. **Spanish Applied Linguistics**, 4(1), 55-84.
- Islam, M.A. (2004). English looking for the lost language. **In The Daily Star Web Edition**, 5(109).
- Llanes, A. and Munoz, C. (2009). A short stay abroad: Does it make a difference?. **System** 37, 353-365.
- Prapphal, K. (2003). English proficiency of Thai learners and directions of English teaching in Thailand. **Journal of English Studies**, 1(1), 6-12.
- Thairungroj, S. (Eds.). (2012). An analysis of competitive potential of skilled labor in the service sector free opening under the ASEAN economic community (AEC). **Thailand Economic and Business Review**, 4(3).

บทความ 2:

ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย

HMP39

ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย
Problems and Obstacles to Developing English Speaking Skill of Thai University Students

ณัฐจันตรี ฤทธิรัตน์ (Natnaree Ritthirat)* ดร.ธัญญา ชีระมณี (Dr.Thanyapa Chiramane)**

บทคัดย่อ

การศึกษานี้เป็นการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยในสาขาวิชาที่จะได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี 2558 กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับปีที่ 3 สาขาแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบถาม คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสัมภาษณ์ ผลการศึกษา พบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่ส่งต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ นักศึกษามีความกังวลและความกลัวเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีปัญหาด้านคำศัพท์ ขาดการฝึกฝนกับอาจารย์และบุคคลอื่น ไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และนักศึกษาต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนเสมอเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ และวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่นักศึกษานำไปใช้มากที่สุด ได้แก่ การดูภาพยนตร์ และการฟังเพลงภาษาอังกฤษ

ABSTRACT

This study aimed to study problems and obstacles in developing English speaking skill and the methods employed to improve English speaking skill of Thai university students who will be affected when the ASEAN Economic Community comes into being in 2015. The samples were 50 third-year students in five fields of study at Prince of Songkla University, Hat Yai Campus: Medicine, Dentistry, Nursing, Engineering and Accountancy. A questionnaire, speaking scores and interview were used to collect data. Problems and obstacles found to affecting the subjects' development of English speaking skill are that they were afraid of and worried about speaking English. Other barriers were their inadequate vocabulary, lack of speaking practice to native speaking teachers and others, dislike of English speaking class. The subjects also reported having to think in Thai before expressing in English. The methods in developing English speaking skill widely used among the students are watching English movies and listening to English songs.

คำสำคัญ: ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษ อุปสรรคในการพูดภาษาอังกฤษ วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

Key Words: Problems in English speaking skill, Obstacles in English speaking skill, Method to improve English speaking skill

* นักศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

** รองศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษานและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

HMP39-2

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและความรู้ในแขนงต่างๆ (อริวิทย์ และคณะ, 2554; Dolati and Mikaili, 2011) ทั้งยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม และเข้าใจวิถีชีวิตของชาติอื่นๆ (กาญจนนา, 2551; Manivannan, 2006) ดังนั้นการพัฒนาประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าและทัดเทียมกับนานาประเทศจึงจำเป็นต้องพัฒนาศักยภาพของประชากรให้มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ (Wannapok, 2004)

ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษมาโดยตลอด ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของชาติได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งทางด้านกรัง การพูด การอ่าน และการเขียน (อริวิทย์ และ สิริพร, 2553) โดยเฉพาะหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้มีการเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา (อรพรรณ, 2554) แต่กระนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็มีปัญหาโดยตลอด ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง (บุบผา, 2555) จนกระทั่งเข้าสู่การเรียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา ก็เกิดปัญหาเนื่องจากความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่ามาตรฐาน (Prapphal, 2001)

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่นักศึกษาไทยมีปัญหามากที่สุด ทั้งนี้ที่ทักษะการพูดที่มีความสำคัญต่อนักศึกษาในประเทศไทยเป็นอย่างมาก (Tribolet, 2012; Sarkis, 2012) การศึกษาของ อติศา และคณะ (2547) ซึ่งให้เหตุผลและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาไทย คือ จำนวนผู้เรียนในแต่ละชั้นเรียนมีมากเกินไป การขาดครูผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญ หรือเวลาที่ใช้ในการเรียน

ภาษาอังกฤษมีจำกัด และเวลาส่วนใหญ่ถูกใช้ในการสอนทักษะอื่นที่เห็นว่าจำเป็นกว่า เช่น การอ่าน จึงทำให้การฝึกฝนและการเรียนรู้ทักษะการพูดของผู้เรียนไม่ประสบผลสำเร็จ ผู้เรียนจึงไม่สามารถสื่อสารได้

ประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกประเทศที่กำลังจะก้าวสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งในปี 2558 ประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน (Association of South East Asian Nations: ASEAN) มีการลงนามความร่วมมือเพื่อเปิดเขตการค้าเสรีในภูมิภาค (นุศจี, 2552) ทำให้แต่ละประเทศสามารถเคลื่อนย้ายการลงทุน รวมไปถึงการเคลื่อนย้ายแรงงานได้อย่างเสรี ในสาขาต่างๆ รวมทั้งสิ้น 8 สาขา ประกอบด้วย วิชาชีพที่เกี่ยวกับการรักษาหรือการแพทย์ (Medical Services) วิชาชีพที่เกี่ยวกับทันตกรรม (Dental Services) วิชาชีพพยาบาล (Nursing Services) วิชาชีพด้านวิศวกรรม (Engineering Services) วิชาชีพด้านสถาปัตยกรรม (Architectural Services) วิชาชีพเกี่ยวกับ การสำรวจ หรือนักสำรวจ (Surveying Qualification) วิชาชีพบัญชี (Accountancy Services) และวิชาชีพด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยว (Hotel Services and Tourism) (Thairungroj, 2012) การเปิดเขตการค้าเสรี จะทำให้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและความจำเป็นมากขึ้น ผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากล ก็จะสามารถได้เปรียบ ทั้งการแข่งขันในตลาดแรงงานภายในประเทศและการออกไปหางานทำในประเทศอื่นที่มีค่าตอบแทนสูงกว่า (ขวัญใจ, 2555) ดังนั้นจึงจำเป็นต้องศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยต่างๆ ในประเทศไทย โดยเฉพาะ 8 สาขาวิชาที่จะก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงานในอนาคต ต้องมีการเตรียมความพร้อม รวมไปถึงการเร่งพัฒนาระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เป็นมหาวิทยาลัยรัฐที่เก่าแก่และใหญ่ที่สุดในตอนใต้ของประเทศไทย มีอาณาเขตติดกับประเทศมาเลเซีย และใกล้เคียงกับประเทศต่างๆ ในอาเซียน ได้แก่ สิงคโปร์ อินโดนีเซีย

HMP39-4

ต่อมาจึงใช้การสุ่มอย่างง่าย โดยการจับสลากรายชื่อ เพื่อให้ได้จำนวนความชนกลุ่มตัวอย่าง (กัลยา, 2553)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

2.1 แบบสอบถาม ประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 คือ ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา ตอนที่ 2 คือ ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ โดยให้กลุ่มตัวอย่าง แสดงความคิดเห็นใน 5 ระดับ และตอนที่ 3 คือ วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยให้นักศึกษาเรียงลำดับวิธีการที่นักศึกษาใช้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตน

2.2 คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ จากผลการศึกษาเรื่อง ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยและความพร้อมผู้อาเซียน (ณัฐสุนันท์ และธัญภา, 2556)

2.3 แบบสัมภาษณ์ เป็นคำถามปลายเปิด ตามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรค รวมถึงวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยนำผลคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง จากงานวิจัยของ (ณัฐสุนันท์ และธัญภา, 2556) มาหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธี Pearson's Correlation ขณะเดียวกัน นำผลคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษมาแบ่งกลุ่มเล็ก โดยใช้วิธี 33% สามารถแบ่งได้ ดังนี้ นักศึกษาที่มีคะแนนสูง จำนวน 17 คน และนักศึกษามีมีคะแนนต่ำ จำนวน 17 คน เพื่อหาวิธีการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาแต่ละกลุ่ม

ผลการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ รวมทั้งวิธีการพัฒนาทักษะการพูด

ภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชา สามารถแสดงผลการศึกษาได้ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้วยวิธี Pearson's Correlation พบว่า ในภาพรวมระดับคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กันทางสถิติกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($t = 0.20$)

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

หัวข้อ	R	P
1. ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด	-0.30*	0.02
2. ข้าพเจ้าขาดการฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และบุคคลอื่น	-0.30*	0.02
3. ข้าพเจ้าต้องเป็นภาษาแม่ก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ	-0.27*	0.03
4. ข้าพเจ้ามีปัญหาเรื่องคำศัพท์ไม่ออกขณะพูด	-0.26*	0.03
5. ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เป็นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	-0.24*	0.04
6. ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดให้คู่สนทนาของข้าพเจ้าเข้าใจได้	-0.24*	0.05
7. ข้าพเจ้ากังวลเมื่อต้องเป็นผู้มีการพูดคู่สนทนา	-0.23*	0.05
8. ข้าพเจ้าชอบเสียงภาษาอังกฤษ ไม่ชัดเจน	-0.22	0.06
9. ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการได้	-0.21	0.07
10. สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไม่เพียงพอ	-0.21	0.07
11. ข้าพเจ้าไม่กล้าสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น	-0.21	0.08
12. ข้าพเจ้ากังวลว่าจะพูดผิดไวยากรณ์	-0.17	0.12

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถ
ด้านการพูดภาษาอังกฤษกับปัญหาและอุปสรรคในการ
พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา (ต่อ)

หัวข้อ	R	P
13. ข้าพเจ้าเกิดความวิตกกังวลและไม่มั่นใจ ทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ	-0.17	0.12
14. ในชั้นเรียน อาจารย์ผู้สอนพูดประโยค ภาษาอังกฤษเร็วเกินไป ทำให้ข้าพเจ้าจับ ใจความไม่ได้	-0.17	0.13
15. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของ อาจารย์ผู้สอน ไม่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความ สนใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อศึกษา	-0.15	0.15
16. อาจารย์ผู้สอนขาดการส่งเสริมและ กระตุ้นให้ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษในชั้น เรียน	-0.15	0.16
17. ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงวงสนทนาที่ใช้ ภาษาอังกฤษ	-0.14	0.16
18. ข้าพเจ้ากลัวอาจารย์ผู้สอน	-0.13	0.18
19. ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสสนทนากับ ชาวต่างชาติ	-0.12	0.21
20. การจัดกิจกรรมส่งเสริมให้นักศึกษาพูด ภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยยังไม่เพียงพอ	0.11	0.23
21. ข้าพเจ้าขาดแรงจูงใจในการพูด ภาษาอังกฤษ	-0.10	0.24
22. อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าฝึก พูดภาษาอังกฤษน้อยเกินไป	0.10	0.25
23. ข้าพเจ้ารู้สึกเงินน้อยต้องพูด ภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	-0.09	0.26
24. ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อาจารย์ผู้สอนไม่ได้มีการไว้ชื่อเพื่อส่งเสริม ให้ข้าพเจ้าฝึกฝนทักษะการพูด	-0.09	0.28
25. ข้าพเจ้าไม่มีแหล่งเรียนรู้เพื่อฝึก ปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษจากภายนอก	-0.07	0.31
26. ข้าพเจ้าไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ แม้กระทั่งกับคนไทยด้วยกัน	-0.06	0.35
27. อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ ภาษาอังกฤษทั้งหมดในการสอนทักษะการ พูด	0.03	0.41
28. ข้าพเจ้ามีโอกาสน้อยสำหรับทักษะการพูดน้อย ในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เนื่องจากมี ผู้เรียนจำนวนมาก	0.00	0.49
29. ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสใช้ทักษะการพูด ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง	0.00	0.50

HMP39-5

30. ข้าพเจ้าหมดความพยายามที่จะพูด เนื่องจากพูดผิดๆ ซ้ำๆ หรือพูดช้า	0.00	0.50
ภาพรวม	-0.20	0.08

หมายเหตุ: *มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

R หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

P หมายถึง ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 1 พบว่า แม้ว่าในภาพรวมจะไม่พบ
ความสัมพันธ์ แต่เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่าง
คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับ
ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษในด้านต่างๆ แสดงว่า ปัญหาและอุปสรรค
ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีความสอดคล้อง
กับคะแนนความสามารถของนักศึกษา กล่าวคือ
นักศึกษามีคะแนนความสามารถด้านการพูด
ภาษาอังกฤษสูง จะมีปัญหาและอุปสรรคในด้านต่างๆ
ในการพูดน้อยกว่านักศึกษามีคะแนนความสามารถ
ด้านการพูดภาษาอังกฤษต่ำ โดยปัญหาและอุปสรรคที่
ส่งผลกระทบต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ มี 7
ด้าน เรียงลำดับตามความสำคัญของปัญหาดังนี้
1. ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด
($r = 0.30$) 2. ข้าพเจ้าขาดการฝึกพูดภาษาอังกฤษกับ
อาจารย์และบุคคลอื่น ($r = 0.30$) 3. ข้าพเจ้าต้องนึกเป็น
ภาษาไทยก่อนทุกครั้ง เมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ
($r = 0.27$) 4. ข้าพเจ้ามีปัญหารื่องลึกลับศัพท์ที่ไม่ออก
ขณะพูด ($r = 0.26$) 5. ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดให้คู่
สนทนาของข้าพเจ้าเข้าใจได้ ($r = 0.24$) 6. ข้าพเจ้าไม่
ชอบเรียนวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
($r = 0.24$) และ 7. ข้าพเจ้ากังวลเมื่อต้องเป็นผู้เริ่มการ
พูดคุยก่อน ($r = 0.23$)

จากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
จำนวน 50 คน พบว่า นักศึกษา 90% ที่มีคะแนน
ความสามารถด้านภาษาอังกฤษต่ำ ให้ความคิดเห็นว่า
ความกลัวและความกังวล เป็นปัญหาใหญ่ เนื่องจาก
นักศึกษากลัวว่าคู่สนทนาจะไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่
ตนเองพูด กล่าวว่าตนเองจะพูดผิด กลัวจะใช้ไวยากรณ์
ผิด ทำให้ให้นักศึกษาไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ ไม่กล้า

HMP39-6

แสดงออกเมื่อต้องออกมาพูดหน้าชั้นเรียน อีกทั้ง นักศึกษาเหล่านี้ ยังให้ความเห็นว่า การไม่รู้คำศัพท์เป็น หนึ่งในอุปสรรคในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพราะเมื่อ ต้องพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษาต้องนึกเป็นภาษาไทย ก่อนทุกครั้ง บางครั้งก็ไม่สามารถนึกศัพท์ภาษาอังกฤษ ได้เลย เนื่องจากความรู้ด้านคำศัพท์ไม่เพียงพอ ขณะเดียวกัน นักศึกษาอีก 10% ที่มีคะแนน ความสามารถด้านภาษาอังกฤษสูง ให้ความคิดเห็นว่า ปัญหาหลักก็คือ คำศัพท์ เนื่องจาก นักศึกษาไม่รู้ว่าจะ เลือกใช้คำศัพท์คำไหนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ส่วนในเรื่องของความกังวลเรื่องการพูด นักศึกษากลุ่มนี้ แทบจะไม่มี ความกังวลเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ

2. วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาวิธีการพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ทั้งกลุ่มที่มี คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงและ กลุ่มที่มีคะแนนต่ำ พบว่า นักศึกษาที่มีวิธีการพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรียงตามลำดับการใช้ที่ แตกต่างกัน คือ นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนสูง ใช้วิธีการดู ภาพยนตร์ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ ตนเองมากที่สุด รองลงมาคือ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ ขณะที่ นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนต่ำ จะใช้วิธีการฟังเพลง ภาษาอังกฤษ รองลงมาคือ การดูภาพยนตร์

จากการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งสอง กลุ่มเพิ่มเติม พบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนสูงจะมี วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยการดู ภาพยนตร์ เพราะการดูภาพยนตร์สามารถช่วยพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างแท้จริง เป็นการฝึก การออกเสียง ฟังเสียงแบบสำเนียงจากตัวละคร นักศึกษากลุ่มนี้ จะเลือกดูภาพยนตร์แบบที่มีคำบรรยาย ช้างได้เป็นภาษาอังกฤษ และจะจดทบทวนคำหรือ ประโยคที่ชอบ และฝึกออกเสียงตาม

ขณะที่นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนต่ำ ให้ข้อมูลว่า นักศึกษาจะใช้การฟังเพลงภาษาอังกฤษในการพัฒนา ทักษะการพูด เพราะเพลงภาษาอังกฤษ นอกจากจะให้ความเพลิดเพลิน ยังช่วยในการฝึกเรื่องการออกเสียง

โดยมีวิธีการฝึกคือ พยายามฟังเพลงเดิมหลายๆรอบ แล้วฝึกร้องตาม และเขียนสำเนียงภาษาอังกฤษตาม นักร้อง นอกจากนี้ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ ช่วยทำให้ เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆเพิ่มขึ้นอีกด้วย

จากการสัมภาษณ์ พบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่ม สามารถรับรู้ถึงปัญหาและอุปสรรคด้านการพูด ภาษาอังกฤษของตนเอง และพร้อมที่จะหาวิธีในการ แก้ไขปัญหาเหล่านั้น เพื่อพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษต่อไป

อภิปรายและสรุปผลการศึกษา

1. ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากผลการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการ พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา พบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนสูงจะมีปัญหาด้านคำศัพท์ ส่วนความกังวลและความกลัวเป็นปัญหาสำคัญสำหรับ นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนต่ำ โดยปัญหาส่วนใหญ่เกิด จากตัวนักศึกษาเอง เช่น นักศึกษาจะรู้สึกกังวลเมื่อต้อง พูดภาษาอังกฤษ คิดคำศัพท์ไม่ออก ทำให้ที่นักศึกษาขาด ความมั่นใจ และรู้สึกกลัวเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจะไม่เข้าใจในสิ่งที่นักศึกษาคือ ต้องการจะสื่อ ซึ่งปัญหาดังกล่าวนั้นจะเกิดขึ้นกับนักศึกษามี คะแนนความสามารถภาษาอังกฤษต่ำ มากกว่า นักศึกษาที่มีคะแนนความสามารถภาษาอังกฤษสูง อาจ เนื่องจากความสามารถในการใช้ภาษา และความรู้ ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ที่ไม่เพียงพอ ทำให้ที่นักศึกษา ไม่สามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจได้ เมื่อนักศึกษามีปัญหา ด้านการใช้ภาษา ทำให้ที่นักศึกษากลับมาเกิดความกังวล และ ขาดความมั่นใจที่จะสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ ภาษาอังกฤษของนักศึกษามีไม่มีการพัฒนา

ปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อการพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มที่มีคะแนน ต่ำในด้านอื่นๆ คือ นักศึกษาขาดการฝึกพูดภาษาอังกฤษ กับอาจารย์ผู้สอน ปัญหาที่อาจเกิดจากปัจจัยเรื่องเวลา ในการเรียนการสอน นุศิวา (2512) กล่าวว่าไว้ว่า

HMP39-7

โน้มนำเรียน อาจารย์ผู้สอนควรจัดแบ่งเวลาให้ตนเองได้ มีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียน เพื่อฝึกฝนและนำกิจกรรมไป อย่างเพียงพอ และ จากการศึกษาของ Sureshijani and Kishipour (2012) พบว่า โน้มนำเรียนที่มีนักเรียนเยอะ เกิดไป อาจารย์ผู้สอนมักจะทำให้ความสนใจกับนักเรียนที่ เก่งกว่า ขณะที่เรียนจะไม่สนใจนักเรียนที่มีความสามารถอ่อนกว่า ซึ่งจะนำไปให้นักเรียนขาดโอกาส ในการฝึกฝนทักษะ โน้มนำเรียน

ความกลัวและความกังวลของนักศึกษาในกลุ่มที่มี คะแนนต่ำ สอดคล้องกับการศึกษาของ นำสมร (2554) ที่ได้ศึกษากับปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อ การพูด ภาษาอังกฤษในการนำเสนอและการพูดแสดง ความ คิดเห็นในที่สาธารณะ (Public Speaking) ของ นักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า ความมั่นใจ ความกังวล และความเขินอาย เป็นปัญหาที่ ส่งผลกระทบต่อ การพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจาก นักศึกษามีความรู้ในเรื่องของคำศัพท์ โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ และทักษะในการเรียบเรียงความคิดในการ นำเสนอไม่เพียงพอ ส่งผลให้ขาดประสิทธิภาพในการ สื่อสารภาษาอังกฤษในรูปของการพูดนำเสนอและการ พูดแสดงความคิดเห็นในที่สาธารณะ อีกทั้ง Juhana (2012) ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อ การพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ประเทศ อินโดนีเซีย พบว่า ความกังวล ความอาย การกลัว การ ขาดความมั่นใจในตัวเอง เป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลให้ นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ สาเหตุ เนื่องมาจากนักเรียนส่วนใหญ่กลัวว่าจะใช้คำศัพท์หรือ ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง กลัวว่าตนเองจะพูดผิดเมื่อต้อง ออกไปพูดหน้าชั้นเรียน

นอกจากนี้ คำศัพท์เป็นปัญหาที่กลุ่ม นักศึกษาที่มีคะแนนสูงและต่ำ สอดคล้องกับ Fahmongkolchai (2011) และ Sursattayawong (2006) ได้กล่าวไว้ว่า สาเหตุที่ผู้พูดไม่สามารถสื่อสารเป็น ภาษาอังกฤษได้นั้น เนื่องจาก ผู้พูดมีความรู้ด้านคำศัพท์ ไม่เพียงพอ ทำให้เมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ผู้พูดมัก คำศัพท์ไม่ออก ไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่าง

ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ รวมถึงการใช้ ไวยากรณ์ที่ไม่ถูกต้อง ทำให้ผู้พูดเกิดความกลัวเมื่อต้อง พูดกับชาวต่างชาติ

2. วิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา

จากการศึกษาวิธีการพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้ง 5 สาขาวิชา พบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษสูง จะมีวิธีการพัฒนาความสามารถด้าน การพูดภาษาอังกฤษของตนเอง โดยการดูภาพยนตร์มาก ที่สุด รองลงมาคือ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ โดยการดู ภาพยนตร์เป็นอีกหนึ่งช่องทางในการฝึกฝนทักษะการ พูดภาษาอังกฤษที่สำคัญ เนื่องจากภาพยนตร์เป็นสื่อที่ นำเสนอทั้งภาพและเสียง ดังนั้น นักศึกษาสามารถ พัฒนาความสามารถด้านการพูด ได้โดยการฟังสำเนียง จากเจ้าของภาษา และได้เรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษจาก สถานการณ์จริงที่หลากหลายตามเนื้อหากาพย์ยนตร์ ขณะที่นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนความสามารถด้านการ พูดภาษาอังกฤษต่ำ มีวิธีการพัฒนาตนเองด้านทักษะการ พูดภาษาอังกฤษ โดยการฟังเพลงภาษาอังกฤษมากที่สุด รองลงมาคือ การดูภาพยนตร์ การฟังเพลง ภาษาอังกฤษ ถือเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถทำให้ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามีประสิทธิภาพ มากขึ้นเช่นกัน ซึ่งทั้งสองวิธีดังกล่าวก็เป็นวิธีการพัฒนา ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่แพร่หลายและเป็นการ เรียนรู้ด้วยตัวเอง แต่การฟังเพลง อาจจะมีส่วนช่วยใน การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้น้อยกว่า เนื่องจากเพลง มีการออกเสียงที่แตกต่างกันมากมาย เช่น การออกเสียงสูง เสียงต่ำ อังหวะ ซึ่งบางครั้ง นักศึกษาอาจไม่ได้นำทักษะเหล่านี้มาใช้ในการฝึกพูด ในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตาม นักศึกษาจะได้เรียนรู้ คำศัพท์ที่แปลกใหม่จากเนื้อเพลง และสามารถจดจำได้ อย่างรวดเร็ว อีกทั้งเพลงก่อให้เกิดความสนุกสนานและ เพลิดเพลิน ทำให้นักศึกษาที่มีคะแนนความสามารถ ด้านการพูดภาษาอังกฤษต่ำ นิยมเลือกวิธีการพัฒนาการ พูดภาษาอังกฤษ โดยการฟังเพลงมากกว่าการ

HMP39-8

ดูภาพยนตร์ เพราะการดูภาพยนตร์ จะมีความยากมากกว่าการฟังเพลง แต่จะมีส่วนต่างๆ คำศัพท์ และการออกเสียงที่นักศึกษาสามารถนำไปฝึกฝน และจดจำเพื่อนำไปใช้สนทนาในชีวิตประจำวันได้

ผลการศึกษารึ้นนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของชนธิภา และคณะ (2554) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลในการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 โรงเรียนโปลิเทคนิคสถานนาเชียงใหม่ พบว่า กิจกรรมเพลงเป็นสื่อที่ช่วยเพิ่มทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ผู้เรียนจะเพลิดเพลินไปกับเนื้อหาและดนตรีของเพลง ผู้เรียนยังสามารถพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษของตนเองได้ โดยการเรียนรู้คำศัพท์ผ่านบทเพลง ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนสามารถพบบ่อยในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ พัชรวิ (2555) ได้สนับสนุนว่าการฟังเพลงภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมที่สามารถทำควบคู่กับกิจกรรมอื่นๆ ได้ง่าย โดยผู้เรียนจะสามารถเพิ่มพูนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง โดยการฟังและฝึกออกเสียงให้เหมือนกับนักร้อง ซึ่งเป็นวิธีที่สามารถช่วยในเรื่องของการออกเสียงคำศัพท์ให้ชัดเจนได้อีกด้วย

ผลการศึกษาโดยสรุปของการศึกษารึ้นนี้ชี้ให้เห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ปัจจัยหลักโดยส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากตัวนักศึกษาเอง เช่น เกิดความกังวลขณะพูดหรือคิดคำศัพท์ไม่ออก ซึ่งปัญหาดังกล่าวเหล่านี้ จะส่งผลให้โอกาสในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษลดน้อยลง นักศึกษาทั้งกลุ่มที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีวิธีการพัฒนาความสามารถด้วยตนเอง แต่ก็มีผลแตกต่างกันเนื่องจากข้อจำกัดด้านโอกาสการฝึกพูดในชั้นเรียน โดยวิธีหลักๆที่นักศึกษาทั้งสองกลุ่มนำไปพัฒนาตนเองได้แก่ การดูภาพยนตร์ และการฟังเพลงภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถช่วยส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม นอกจากการที่

นักศึกษาเลือกหาวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองแล้ว ผู้รับผิดชอบในทุกระดับรวมทั้งอาจารย์และผู้ปกครอง ควรส่งเสริมและช่วยพัฒนาความสามารถของนักศึกษาเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น โดยการจัดหากิจกรรมต่างๆ ที่ส่งเสริมให้นักศึกษาได้ฝึกฝนตามความชอบและความพึงพอใจ เนื่องจาก การเกิดขึ้นของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี 2558 ทำให้ประเทศไทยเกิดการเปลี่ยนแปลงในหลายๆด้าน ทุกคนในภูมิภาคอาเซียนจะต้องเดินทางข้ามพรมแดนเพื่อหางานทำและแสวงหาโอกาสที่ดีกว่าให้กับชีวิต ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสาร นักศึกษาจึงจำเป็นต้องเตรียมความพร้อม และหาวิธีทางแก้ไขและกำจัดปัญหาและอุปสรรคต่างๆในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง เพื่อรับมือกับสถานการณ์ในอนาคตต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการศึกษารึ้นนี้ คือ

1. มหาวิทยาลัยและคณะควรส่งเสริมในการจัดสรรทรัพยากร เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้ทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อพัฒนาการสื่อสารด้านภาษาอังกฤษของตนเองที่แตกต่างจากการเรียนการสอนในห้องเรียน และควรจัดให้มีกิจกรรมทางภาษาอังกฤษที่เหมาะสมและหลากหลาย เพื่อฝึกฝนและเพิ่มโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น เช่น การจัดค่ายภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2. ในการเรียนการสอนรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด จำนวนนักศึกษาในชั้นเรียนไม่ควรรวมจนเกินไป เพื่อให้นักศึกษาสามารถมีโอกาสฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น และควรพัฒนาการเรียนการสอน โดยฝึกให้นักศึกษาสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ในสถานการณ์จริง เพื่อให้นักศึกษามีโอกาสใช้ความรู้ความสามารถด้านภาษาของตนเองในการสื่อสารและเพื่อเพิ่มความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ

HMP39-9

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาถึงปัญหาอุปสรรคและวิธีการพัฒนาภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษานอกสาขาที่จะเข้าสู่อารยเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในมหาวิทยาลัยอื่นๆ ในประเทศไทย เพื่อมุ่งเน้นพัฒนาและส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษให้แก่รศึกษไทย
2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคและวิธีการพัฒนาความสามารถภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในลักษณะอื่นๆ เช่น การฟัง การอ่าน หรือการเขียน เพื่อเร่งพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กิตยา วาณิชย์มัญญา. 2553. สถิติสำหรับงานวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนา ชาคระกูล. 2551. การศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษของเจ้าของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. วารสารวิจัย มสค 4(2): 1-18.
- กองทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. 2555. สถิตินักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. กันยายน 20 ธันวาคม 2555. จาก <http://reg.psu.ac.th/StatHatyaiStudent/>.
- ขวัญใจ เชนเสนสกุล. 2555. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะที่แรงงานไทยยังต้องพัฒนา. กันยายน 31 ธันวาคม 2555. จาก <http://www.thai-aec.com/458>.
- ชนธิภา คุณยศยิ่ง, ชิดรัตน์ เหลืองไครรัตน์, อัยลา ศรีสมบัติ, จันทิมา อังคบุตร, คณิน บุญเสรี และ สุชาติ กองกุล. 2554. การใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด

- ภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลในการสื่อสารของนักเรียน. รายงานการวิจัย. เชียงใหม่. ฌัญฐ์นรี อุกฉิรรัตน์ และ ธัญภา ชีระมณี. 2557. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยและความพร้อมสู่อาเซียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้รับการตีพิมพ์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- นำสมร พงษ์พานิช. 2554. การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551. วารสารมนุษยศาสตร์. 18(1): 85-97.
- บุศจี ทวีวงศ์. 2552. กฎบัตรอาเซียน รัฐธรรมนูญที่ใช้ปกครองกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนจะต้องให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน. กันยายน 15 พฤศจิกายน 2556. จาก <http://www.thaingo.org>.
- บุบผา อยู่ทรัพย์. 2555. การพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับอุดมศึกษามานการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียน. วารสารวิจัย มสค 8(2): 189-204.
- พัชรี โภกาสัมฤทธิ์. 2555. กิจกรรมนอกหลักสูตรเพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน. วารสาร มจร. วิชาการ. 15(30):181-195.
- สมชาย วรกิจเกษมสกุล. 2554. ระเบียบวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3. อุดรธานี: อักษรศิลป์การพิมพ์.
- อรพรรณ วีระวงศ์. 2554. งานวิจัย มศว ระบุดีไทยเรียนอังกฤษเพื่อสอบมากกว่านำมาใช้ในชีวิตประจำวัน. กันยายน 30 ธันวาคม 2555. จาก <http://www.manager.co.th/campus/viewnews.aspx?newsID=9540000155943>.

HMP39-10

- อดิชา เตียว และคณะ. 2547. โครงการข้อมูลพื้นฐานเพื่อ
การเรียนการสอนภาษาดังประเทศ
 ระดับอุดมศึกษาในภาคใต้. กรุงเทพฯ:
 สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- อหิรัญย์ มีแจ้ง, คุณฤ์ รุ่งรัตนกุล, นันทวัน ชุมคันดิ และ
 อภิรัช รุ่งเรือง. 2554. การวิจัยเพื่อประเมินผล
 การดำเนินงานของศูนย์พัฒนาการเรียนการสอน
 ภาษาอังกฤษในประเทไทย. วารสาร
 ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์. 13(2):
 55-72.
- อหิรัญย์ มีแจ้ง และ สิริพร ปายาวงษ์. 2553. การ
 พัฒนหลักสูตรฝึกอบรมครูภาษาอังกฤษโดยใช้
 ปัญหาเป็นฐาน สำหรับครูผู้สอนช่วงชั้นที่ 2.
 วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์.
 12(2): 17-31.
- Fahmongkolchai, A. 2011. Needs and problems in
 English listening and speaking skills of CIMB
 Thai Bank Tellers. Master's Project, M.A.
 (Business English for International
 Communication). Bangkok: Graduate School,
 Srinakharinwirot University.
- Juhana. 2012. Psychological factors that hinder
 students from speaking in English class (A
 class study in a senior high school in South
 Tangerang, Banten, Indonesia). *Journal of
 Education and Practice*. 3(12): 100-110.
- Manivannan, G. 2000. Importance of the English
 Language. Retrieved from
 [http://www.usingenglish.com/teachers/articles/
 importance-english-language.html](http://www.usingenglish.com/teachers/articles/importance-english-language.html).
- Prapphal, K. 2001. English proficiency of Thai
 learners and directions of English teaching in
 Thailand. *Journal of English Studies*. 1(1):
 6-12.
- Sarkis, R. 2012. Using Cognitive Strategies to
 Improve English Speaking Skill and Self-
 confidence. *American Journal of Education
 Sciences*. 2(4): 19-23.
- Soureshjani, K and Riahipour, P. 2012. Demotivating
 factors on English speaking skill: A study of
 EFL language learners and teachers' attitudes.
 World Applied Sciences Journal. 17(3): 327-
 339.
- Sursattayawong, O. 2006. A survey of English
 speaking problems of nurses at Rajavithi
 Hospital (Master's Degree). Srinakharinwirot
 University, Bangkok, Thailand.
- Thairungroj, S. 2012. An analysis of competitive
 potential of skilled labor in the service sector
 free opening under the ASEAN economic
 community (AEC). *Thailand Economic and
 Business Review*, 4(3).
- Tribolet, C. 2012. Using Cognitive Strategies to
 Improve English Speaking Skill and Self-
 confidence. *American Journal of Education
 Sciences*. 2(3): 36-40.
- Wanapok, S. 2004. A Study English for Business and
 Technology Students' Attitudes towards the
 English for Business and Technology Program
 at the University of the Thai Chamber of
 Commerce. (Independent Study, University of
 the Thai Chamber of Commerce, Bangkok,
 Thailand).

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ สกุล	นางสาวณัฐ์ณรี ฤทธิรัตน์	
รหัสประจำตัวนักศึกษา	5511121015	
วุฒิการศึกษา		
วุฒิ	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
ศิลปศาสตรบัณฑิต	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	2553
สาขาวิชาภาษาเพื่อการพัฒนา		

รายการผลงานที่ตีพิมพ์

ณัฐ์ณรี ฤทธิรัตน์, และธัญภา ชีระมณี. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย และความพร้อมสู่อาเซียน. วารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ณัฐ์ณรี ฤทธิรัตน์, และธัญภา ชีระมณี. (มีนาคม 2558). ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย. เอกสารนำเสนอในงานประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 15 "50 ปี มข. ก้าวการอุทิศเพื่อสังคม", 2839-2848.